

Adventes Vēstis

2021
OKTOBRIS
309

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**BĪBELE UN
EBREJU PASAULES
UZSKATS**

**MISIJA
"KOLPORTĀŽA"**

**PĻAUJAS
SVĒTKI**

Bērniem:
**Taisnīgums un
godīgums**

Jauniešiem:
**Dieva
apsolījumi**

Saturs:

04 PIEMIŅA
Elēna Rituma

05 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kā parādīt apkārtējiem cilvēkiem,
ka esam Kristus vēstneši?

06 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Salīdzināšanās

10 DZĪVESSTĀSTI
Deviņas vēstules. Septītā vēstule

11 VALODAS STŪRĪTIS
Lai tev patīk manas mutes valoda

12 TĒMA/MISIJA
Draudžu dibināšana ir atslēga
uz izaugsmi nākotnē

14 TĒMA/MISIJA
Pļaujas svētki

16 TĒMA/MISIJA
Misija "Kolportāža":
Daugavpils stāsts

18 EVANĢELIZĀCIJA
Atskats uz IMPACT 2021 Limbažos

21 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Bībele un ebreju pasaules uzskats

22 JAUNIEŠIEM
Dieva apsoliņumi

25 VESELĪBA
Ceļvedis "Daniēla gavēņa" diētā

26 BĒRNIEM
Taisnīgums un godīgums

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti oktobrī, mīļie "Adventes Vēstu" draugi!

Oktobris ir rudens pilnbrieds, pati rudens esence! Tas ir mēnesis, kurš var būt brīnumskaists, zeltaini sārts, siltām dienām un mierīgiem vakariem ar sudrabpelēkām debesīm, bet var būt arī negants, lietais, slapjš, auksts un nebeidzami drūmi pelēks. Brīdī, kad rakstu šo sleju, aiz loga vēl ir septembris un visas oktobra dienas vēl ir nākotne. Viens gan ir droši zināms – Dieva žēlastība būs tikpat liela un Viņa mīlestība tikpat stipra arī oktobrī!

Bet, atskatoties uz aizvadītajām rudens dienām, jāteic, ka tās bijušas ļoti dažādas – cerību pilnas, saulainas, darbīgas, ražīgas un krāsainas, taču neesam iztikuši arī bez tumšiem mākoņiem un neziņas pilnām bažām.

Šajā rudenī man bijis ražīgs pārdomu laiks. Par visu, kas notiek ap mums, par savām izjūtām, dzīvojot šajā zemē, un par atbildību Dieva priekšā. Tā kā oktobra numura Tēmas raksts vērsta par Pļaujas svētkiem un misiju, bija jādomā arī par to, cik liela bijusi Dieva raža caur manu darbu, kalpošanu, ikdienu. Ļoti uzrunāja mācītāja Andra Pešela uzsvars uz Pļaujas svētkiem kā norādi uz Evanģēlija lielo pļauju. "Mēs dzīvojam beigu laikā" – šī doma izskan visai bieži, tai pilnīgi noteikti nevar nepiekrīst. Taču cik ilgs būs šis beigu laiks? Vai atbilde nav meklējama mūsu attiecībās ar Dievu, mūsu gatavībā strādāt Viņa druvā? Ja nu beigu laiks turpināsies tikmēr, kamēr mēs nepadarīsim savu darbu? Vai šādā gadījumā tas nevilksies bezgalīgi? Cik ākli strādnieki mēs esam Kunga pļaujā? Varbūt tikmēr, kamēr viens raujas melnās miesās, sevi netaupīdams, es klusi snaužu mierā un siltumā, kur nekādas vētras netiek klāt?

Jā, šis ir beigu laiks. Bet tas ir arī darba laiks. Laiks, kad beidzot jāapzinās sava atbildība un jāsāk darīt tas, kādēļ Dievs mūs ir aicinājis. Citādi var iznākt, ka tik ilgi runāsim par beigu laiku, kamēr paši pārstāsim tam ticēt, un Dievs mūsu vietā sūtīs citus, čaklus pļāvējus...

Līdzās evaņģēlija pļaujas un misijas tēmai žurnālā atradīsiet arī Aktuālo jautājumu, kurā šoreiz mācītāja Īzaka Kleimaņa pārdomas par tēmu "Kā parādīt apkārtējiem cilvēkiem, ka esam Kristus vēstneši?", arī sadaļā Vārds mācītājam vārds dots Īzakam Kleimanim – publicēta svētruna "Salīdzināšanās" no topošā otrā Ī. Kleimaņa svētrunu krājuma. Savukārt rubrikā Pa Bībeles lappusēm jauna Ērika Galenieka rakstu sērija – "Bībele un ebreju pasaules uzskats".

Aicinu pievērst uzmanību Latvijas draudžu savienības sludinājumam par ārpilsētas īpašumu – jautājums ir visai aktuāls un steidzams, tāpēc, ja jums ir kas padomā, lūdzu, dodiet ziņu!

Lai jums ražīgs un piepildīts šis Pļaujas mēnesis!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

“Bet stunda nāk un ir jau klāt, kad īstie dievlūdžēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu tā pielūdz.” (Jņ. 4:23)

Bībele mums atklāj, ka jautājums par pielūgsmi būs gala laika centrālais jautājums. Divi apjomā lielākie no Dieva 10 baušļiem (2. un 4.), kas attiecas uz Dieva un cilvēku savstarpējām attiecībām, nosaka pielūgsmes veidu un laiku. Dievs kā Universa Radītājs, dzīvības devējs un uzturētājs ir vienīgais, kuram ir likumīgas tiesības to noteikt. Kristus apliecināja, ka šos morāles likumus, kas ir cilvēces veiksmīgas eksistences pamats, nav plānots ne atcelt, ne mainīt. (Mat. 5:17, 18)

Lai gan visas pasaules uzmanības centrā šobrīd ir COVID-19 pandēmija, tās izraisītā krīze, vakcinācija un dažādie ierobežojumi, tomēr liela uzmanība tiek pievērsta arī ekoloģijas

jautājumiem un dažādiem cilvēces izdzīvošanas scenārijiem. Tā visa fonā risinās notikumi, kas liecina par laicīgās un reliģiskās varas apvienošanās ar mērķi kopīgi risināt cilvēces samilzušās problēmas. Tas savukārt ved pie vienotas pasaules kārtības, visu reliģiju apvienošanās, centralizētas lēmumu pieņemšanas un brīvās izvēles tiesību “upurēšanas” kopēja labuma vārdā. Protams, ne visiem tas ir saprotami un pieņemami, bet, priekšplānā izvirzoties idejai par “kopējo interešu” prioritāti, daudziem tas šķiet pat atbalstāmi. Arī patiesība kā objektīvās realitātes atspoguļojums sāk zaudēt savu lomu, jo postmodernā domāšana to uztver kā nevajadzīgu un traucējošu individuālisma izpausmi, kura būtu ierobežojama vai pat izskaužama.

Dievs joprojām meklē cilvēkus, kuriem patiesība ir svarīgāka par visu pārējo šajā pasaulē, cilvēkus,

kuri vēlas kalpot Viņam no sirds un pielūgt Viņu laikā, kas tika nošķirts pielūgsmei – iesvētīts pasaules radīšanas procesa noslēgumā. Dievs meklē cilvēkus, kuri Viņa likumus vērtē augstāk par cilvēku likumiem un paklausību Dievam nosaka par savas dzīves prioritāti.

Šodien ir laiks pielūgt mūsu Radītāju “Garā un patiesībā”! Šodien ir laiks pievērsties Bībeles apokaliptiskajām atklāsmēm, lai atrastu atbildes uz pašiem svarīgākajiem jautājumiem, kas skar ikvienu cilvēku personīgi un visu cilvēci kopā.

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

Elēna Rituma

Mēs būsīm kopā ar To Kungu vienumēr.

27. septembra rītā saņēmu ziņu, ka **Elēna Rituma** varonīgi beigusi šīs zemes cīņas...

Tajā brīdī pirmā doma bija: “Kāpēc, mīlais Kungs, kāpēc? Mēs taču tā cerējām uz brīnumu...” Jā, mēs nezinām, kāpēc, bet Dieva prāts šajā reizē bija saukt Savu meitu dusēt...

Prātā nāk skaistie koncerti, kuros tika vākti līdzekļi Elēnas ārstēšanai, un iedvesmojošie video, cerību pilnā informācija, ka Elēnai kļuvis labāk, ka zāles palīdz... Tieši tāpēc turpmākos notikumus pieņemt bija tik ļoti, ļoti smagi. Ka zāles vairs nelīdz, ka kļuvis sliktāk... Tik pēkšņi...

Atceros Elēnas dzīvesprieka un patiesas palāvēības pilno smaidu, kad pēdējo reizi runājāmies Baznīcas ielas 12a vestibīlā. Vēl prātā viņas mirdzošās acis un sirds pateicība par šiem koncertiem, par dziedājumiem, par lūdzējumiem. Mudināju Elēnu uzrakstīt kādu vārdu žurnālam, bet viņai šķita, ka vēl mazliet jāpagaida. Un arī tad viņa nerakstītu par sevi, bet par cilvēkiem, kuri caur šo slimību ienākuši viņas dzīvē, bijuši par svētību. Jā, tāda bija šī gaišā Dieva bērna būtība – visur, kur gāja, viņa centās aiznest kādu vēsti. Bieži tā bija “Kurš liek dziedēt ābelēm?” pirmā grāmatiņa. To saņēma ārsti,

māsiņas... Pat nezinu, cik daudzi šādi tika caur Elēnu svētīti un uzrunāti. Viņa pirka un lika grāmatas dievnamam blakus esošā kafijas kioskiņa grāmatu kastē – varbūt kāds paņems un atradīs Dievu. Viņa tik ļoti ļāva Dievam sevi lietot. Un smaids tajā laikā no Elēnas lūpām nepazuda – klusais, pazemīgais, gaišais smaids. Arī par saviem grūtumiem viņa runāja tikpat gaiši. Nekad nebiju satikusi nevienu, kas par ko tādu runātu ar tik maigu smaidu.

Jā, šobrīd sirds lūzt daudziem, kam Elēna bija mīla un dārga... Sirsnīga līdzjūtība Elēnas ģimenei! Bet tomēr šai tumšajā ielejā joprojām mirdz gaismā – gaismā no Debesīm, augšāmcelšanās cerības gaismā. Paldies Dievam par cerību uz satikšanos tai brīnišķīgajā dienā, kurā “Pats Kungs nāks no Debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksim aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam. Tā mēs būsīm kopā ar To Kungu vienumēr.” (1. Tes. 4:16, 17)

Anitra Roze

SLUDINĀJUMS

Šobrīd vienīgais Latvijas draudžu savienībai piederošais īpašums ārpus pilsētām ir Cēru dievnams Liezēres pagastā, taču šis īpašums ir salīdzinoši neliels un tam ir apgrūtināta piekļuve. Tāpēc Latvijas draudžu savienības padome ir lēmusi meklēt iespēju iegādāties lielāku un atbilstošāku ārpuspilsētas īpašumu – centru mūsu draudzes misijas un mācību vajadzībām.

Lūdzam piedāvāt īpašumus līdz 70 km attālumā no Rīgas, ar vai bez ēkām, ar zemes platību, sākot no 2 ha.

Būsīm pateicīgi par jūsu atsaucību! Lai Dievs palīdz izveidot šo centru!

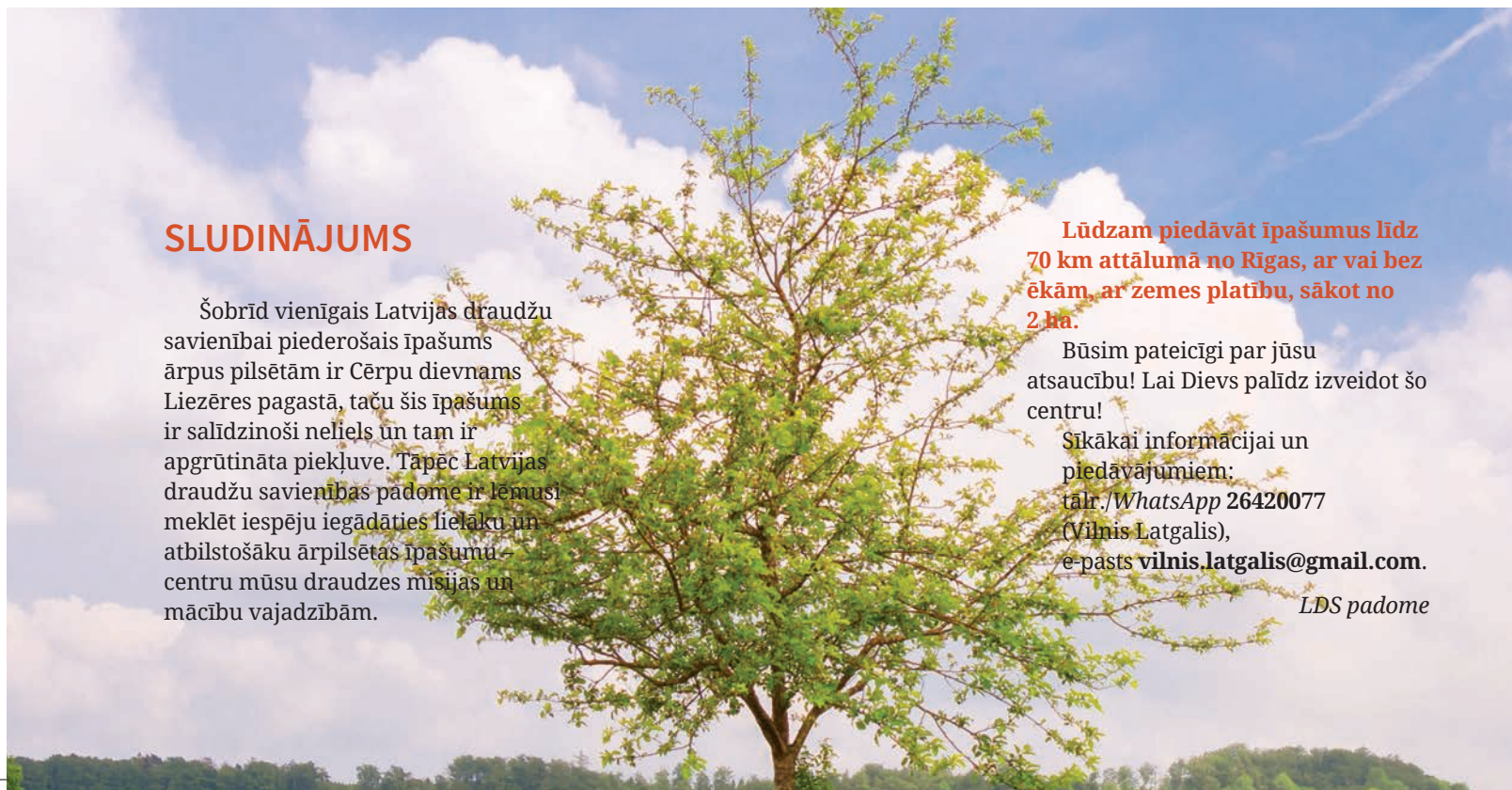
Sīkākai informācijai un piedāvājumiem:

tālrunis / WhatsApp **26420077**

(Vilnis Latgalis),

e-pasts **vilnis.latgalis@gmail.com**.

LDS padome

KĀ PARĀDĪT APKĀRTĒJIEM CILVĒKIEM, KA ESAM KRISTUS VĒSTNEŠI?

“Un nedariet nenieka, strīdēdamies vai lieku godu meklēdami, bet pazemīgi turēdami cits citu augstāku par sevi pašu.” (Fil. 2:3¹)

Atbildot uz šo jautājumu, izmantošu fragmentus no sludinātāja Īzaka Kleimaņa (1924–2007) svētrunas, kuru viņš teica 1983. gada 23. janvārī Dobeles draudzē.

Nesaskaņas draudzes locekļu starpā, draudzē un draudzes darbā var kļūt liktenīgas. Nesen kādā žurnālā bija raksts, kur kāda uzņēmuma darbinieki sūdzas – viņu priekšnieks no rīta ienāk igns, neko ļaunu nesaka, pasveicina visus ar “Labrīt!”, bet pasaka to tik ignā tonī, ka viņi, kā paši saka, tanī dienā vairs nespēj pastrādāt. Darbs visiem krīt no rokām ārā, jo gaisā stāv tāda smaga atmosfēra tikai tādēļ, ka priekšnieks bija nelaipts.

Nehemijas 8:10 saka: “Tad viņš sacīja viņiem: “Ejiet, ēdiet treknu un dzeriet saldu, un sūtiet ēdienus tam, kam nav nekas sagatavots, jo šī diena ir svēta mūsu Kungam! Un nebēdājieties, jo Tā Kunga prieks ir jūsu stiprais patvērums!”” Vai mums ir vajadzīgs spēks, stiprums un izturība? Šis stiprums ir prieks kopīgajā darbā un pestīšanas prieks cerībā uz Dievu. Ja mēs kā draudzes locekļi, un tāpat mūsu kalpotāji un sludinātājs, kora diriģents un dziedātāji, ja mēs nāksim uz šo vietu priecīgi, tas būs mūsu draudzes stiprums. Tad mūsu draudze būs stipra, tai būs stiprs pamats.

Ja cilvēks no rīta priecājas un ar prieku iet uz savu darbu, tad viņš dzied pa visu māju. Un tiešām – viņam labi veicas. Tas ir stiprums, ko

dod prieks darbā. Ja cilvēks pēc darba ar prieku, dziedādams iet uz mājām, kur sastapsies ar ģimeni, tad tas ir šīs ģimenes stiprums. Šī ģimene vienmēr būs prieka vieta, tā būs paradīze zemes virsū, jo prieks ir pie tā Kunga, tas ir mūsu stiprums!

Šo stiprumu atņem sapratnes trūkums. Ja mums trūkst labvēlības gara, trūkst savstarpējas saprašanās, tad līdz ar to zūd arī prieks un līdz ar to mūsu darbs un dzīve zaudē savu stiprumu.

Jāņa 13:35 teikts: “No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” Sakiet, mīlie brāļi un māsas, vai mums vajag, lai apkārtējie cilvēki nomana, ka mēs esam Kristus mācekļi? Vai mums tas ir vienalga? Es domāju, ka tas ir visizšķirošākais, ka cilvēks, mans kaimiņš, kāds cilvēks, kas mani pazīst, saka: “Nu jūs taču esat Kristus mācekļi, tagad es jums gribētu kaut ko jautāt, lai jūs man kaut ko palīdzētu.” Bet kā viņi mūs pazīs? Mēs domājam – viņi mūs pazīs pēc tā, ka mēs nedzeram un nesmēķējam. Nē, mīlie, tas ir par maz! Vai varbūt viņi mūs pazīs pēc tā, ka mēs sabatā nestrādājam, ka mēs Biblii lasām un skaidrojam? Arī tas ir par maz! Pēc tā vēl viņi nesapratīs, ka esam Kristus mācekļi. “Ja jums būs mīlestība savā starpā.” Ja mēs gribētu jautāt savādāk – ja mums tās nebūs, vai viņi noticēs, ka esam Kristus mācekļi? Ne mūžam nē! Mēs varam minēt pēc kārtas visus Bībeles pantus cilvēkiem ap mums, ar kuriem pamatot, ka esam Kristus vēstneši, bet, ja man nav mīlestības uz saviem brāļiem un māsām un arī uz apkārtējiem cilvēkiem, kuri maldās pasaulē, tad es nekādi nevarēšu pierādīt, ka esmu Kristus bērns un Viņa vēstnesis.

Nu, ko tas nozīmē – turēt otru cilvēku augstāku (skat. Fil. 2:3)? Tas nozīmē, ka man par brāli vajag būt ļoti labās domās, bet pašam par sevi nevajadzētu būt tik labās domās. Tas nozīmē turēt otru pazemībā augstāk par sevi pašu. Mums tam ir pietiekami iemesli, jo mūsu brāļiem un māsām ir daudz labu īpašību, un mums katram ir daudzas nopietnas kļūdas. Tas nozīmē, kā mēs lasām no Raudu dziesmas, kurnēt pret savu, nevis pret brāļa grēku, lai gan, bez šaubām, grēcinieki esam mēs visi.

Mīlie brāļi un māsas! Kristus krusts vēl arī šodien ir pieejams tev un man. Ar ticības acīm mēs redzam šo krustu savā priekšā. Tas ir tas lielākais, ko mēs savā dzīvē varam saredzēt un kas pasaulē ir. Tur ir vieta arī manas dzīves tumšajām ēnām, visam tam, kas mani var darīt īgnu un var mani aizkavēt sasniegt savas dzīves gala mērķi.

Augstā dziesma 6:10 teic: “Kas tā tāda, kas skaista kā auseklis un spīd kā mēnesis, skaidra kā saule, briesmīgāka kā karaspēki ar karogiem?” Dieva Vārds atbild, kas tā tāda ir. Vai tu vari atbildēt? Kurai tādai ir jābūt? Kura nedrīkst būt citādāka? Tā ir Dieva draudze! Tā esi tu un es, tā ir tava un mana ģimene, tava un mana dzīve. Tas ir nepieciešams, citādi mēs nespēsīm apgaismot pasauli. Un tas ir arī iespējams. Tāpēc, ka Pestītājs ir gatavs no mūsu dzīves atņemt katru vainu un katru grumbu, un katru ēnu. Atliek lielais jautājums: vai tu gribi tāds kļūt – tik skaidrs kā saule, tik varens uzvarētājs kā karaspēks ar karogiem? Kaut Dievs padarītu gribēšanu un padarīšanu pēc Sava žēlīgā prāta manā un tavā dzīvē!

Sagatavoja Andris Pešelis

¹ Šeit un turpmāk rakstā Bībeles citātiem lietots E. Glikas Bībeles tulkojums.

SALĪDZINĀŠANĀS

Piedāvājam lasītājiem vienu no mācītāja Izaka Kleima (1924-2007) svētrunām, kas tiks iekļauta arī šobrīd izdevniecībā "Patmos" topošajā I. Kleima svētrunu krājumā par 12 raksturiem.

Pakavēsimies pie dažām domām par salīdzināšanos! Atcerēsimies aprakstu, kā Jāzeps salīdzinājās ar saviem brāļiem.

Brāļi bija viņam nodarījuši lielu ļaunumu. Varbūt pat tādu, kādu neviens no mums nav darījis. Varbūt ne katrs atceras, kā tas notika, kā viņi salīdzinājās savā starpā.

1. Moz. 50:15–17 lasām: “Kad Jāzēpa brāļi redzēja, ka viņu tēvs ir miris, tad tie sacīja: “Ka tik Jāzeps mūs neienīst un neatmaksā visu to ļaunu, ko mēs viņam esam darījuši.” Tādēļ tie pavēstīja Jāzēpam: “Tā tavs tēvs to ir pavēlējis, pirms nāves sacīdams: sakait tā Jāzēpam: piedod, lūdzams, savu brāļu pārkāpumus un viņu grēkus, jo tie tev darījuši ļaunu! – Bet tagad piedod mūsu pārkāpumus tava tēva Dieva kalpiem!” Un Jāzeps raudāja, kad tie tā uz viņu runāja.”

Nav zināms, vai Jēkabs tiešām tādu lūgumu viņiem bija licis nodot Jāzēpam vai arī viņi paši šādu lūgumu pēc piedošanas it kā ietērpa tēva vārdā, lai tas tēva vārdā notiktu. Taču mums ir zināms, ka šāds lūgums pēc piedošanas nāca tikai tagad. Bija

pagājuši jau 17 gadi, kopš viņi atradās Ēģiptes zemē, bet viņi vēl nebija no sirds ar Jāzēpu izrunājušies šo 17 gadu laikā. Tagad bailes bija tās, kuras spieda viņus runāt. Viņi cerēja uz tēvu, ka tēvs nepieļaus, lai notiktu kāda pārestība vai taisnīga atmaksa. Tagad tēvs bija miris un brāļi nobijās pa īstam. Baiļu dzīti viņi iesāka runāt un lūdza piedošanu.

Kā viņiem bija ap sirdi šos 17 gadus? Vai nebūtu labāk, ja viņi būtu sākuši runāt agrāk? Es domāju – tur mēs visi piekritīsim. Mācīsimies no viņiem un negaidīsim 17 gadus, negaidīsim pat ne 17 dienas, bet, ja mums ir kas jārunā, tad runāsim tanī pašā dienā. Dieva Vārds aicina – “lai saule nenoriet” par kādu nenokārtotu lietu. Tāpēc Dievs mūs uztur dzīvo zemē, lai mēs vēl varētu runāt, izrunāties no sirds un Jēzus vārdā nokārtot visu, kas ir kārtojams.

Tagad viņi novēloti, bet ir sākuši runāt. Ko viņi var minēt sev par labu? Tikai vienu vienīgu lietu – piedod sava tēva Dieva kalpotājiem! Tātad paši pie sevis viņi neatrod nekādus mīkstinošus apstākļus. Ko viņi varētu

sacīt? Piedod tāpēc, piedod tāpēc? Nebija nekāda iemesla, kāpēc viņiem vajadzētu piedot, jo viņi bija vainīgi. Bet viņi tomēr ir Dieva kalpotāji. Viņu tēva Dieva kalpotāji. Arī Jāzeps kalpo šim Dievam. Patiesībā tikai pie Dieva, vai kā šodien mēs sacītu precīzāk – tikai pie Golgātas krusta, ir vienīgā vieta, kur Jāzeps var salīdzināties ar saviem brāļiem, kur katrs var salīdzināties ar to, kam viņš būtu pārestību nodarījis vai no kā pārestību būtu cietis. Tā ir vienīgā vieta, bet šī vieta ir pieejama ikvienam. Nav tāda cilvēka, kurš nāktu pie krusta, lai salīdzinātos, un viņam tas nebūtu iespējams.

Ticīgiem vajadzētu domāt par savu Dievu, vajadzētu sekot Dieva pēdās un censties atspoguļot savā dzīvē Dieva raksturu. Šāds raksturs bija atklājies jau toreiz – 2. Moz. 34:6–7: “Un Tas Kungs gāja viņam garām, un Viņš sauca: “Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus.””

“Tikai pie Golgātas krusta ir vienīgā vieta, kur katrs var salīdzināties ar to, kam viņš būtu pārestību nodarījis vai no kā pārestību būtu cietis.

Varam domāt, ka Jāzepa brāļu atgādinājums – arī mēs esam šī paša Dieva kalpotāji – nozīmēja to, ka mūsu Dievs ir Dievs, kas piedod noziegumus, ka mūsu Dievs ir tāds, kas žēlo grēciniekus, ka mēs kalpojam šim Dievam un tu arī kalpo šim Dievam. Tas ir mūsu tēvu Dievs, un tu arī kalpo šim Dievam. Tas ir mūsu tēvu Dievs. Mūsu tēvs arī pazina šo Dievu. Nu tad tāpēc tas arī ir vienīgais iemesls, kāpēc mēs varam cerēt, ka tu mums neatmaksāsi, tu mums neattriebsi.

Kad lasām dažādus Vecās Derības aprakstus, redzam, ka Vecās Derības ticīgie ne vienmēr saprata, cik tālu ir jāatdarina 7. pantā minētās Dieva īpašības. Mēs atceramies Dāvida dzīvi, un mums liekas – viņš maz saprata, ka arī viņam vajag piedot noziegumus, pārkāpumus un grēkus. To, ka viņam pašam ir vajadzīga piedošana, to gan viņš juta un

meklēja to pie Dieva. Bet tad, kad viņam pašam vajadzēja piedot citiem, tad viņš mazāk domāja par Dieva raksturu. Tādi bija daudzi citi ticīgie.

Viens no iemesliem, un būtībā galvenais iemesls, kāpēc Dieva Dēls nāca miesā, bija, lai parādītu, kāds ir Dievs, un lai parādītu, kādā ļoti pilnīgā mērā cilvēka bērns var atdarināt Dieva raksturu. Arī šodien es pats esmu dzirdējis, un jūs būsiet dzirdējuši, ka mēs runājam par Kristus piemēru, ka Kristus nedarija tā, kā tu. Tad mums atbild pat ticīgi cilvēki: “Bet es jau neesmu Dieva Dēls! Es jau esmu tikai cilvēka bērns!” Dieva Dēls tāpēc nāca, lai parādītu, ka cilvēkbērns var ļoti lielā mērā atdarināt Dieva raksturu, tā mīlēt, tā piedot, kā to dara mūžīgais Dievs.

Lk. 12:14 ir aprakstīti divi brāļi, kas nāca pie Kristus tiesāties. Jūs atceraties Kristus atbildi, kad Viņš sacīja: “Kas Mani pār jums iecēlis par tiesnesi vai izšķirēju?” Es arī esmu tikai cilvēks, un kā cilvēks es varu tikai sludināt mieru, bet es nevaru būt tiesnesis vai izšķirējs. Jņ. 12:47–48 “Un, ja kāds Manus vārdus dzird un neievēro, Es to netiesāju; jo Es neesmu nācis pasauli tiesāt, bet pasauli atpestīt. Kas Mani nievā un nepieņem Manus vārdus, tam jau ir savs tiesas spriedējs: Mans Vārds, ko esmu runājis, spriedis par viņu tiesu pastarā dienā.” Jāņa evaņģēlija 8. nodaļā mēs sastopam Kristu, un viņa priekšā stāv grēciniece – tāda, kāda viņa bija – piekerta grēkā, tāda, kas nevar noliegt un arī nenoliedz to, kas viņa ir un ko viņa ir darījusi. Cilvēki zina, ka viņu vajadzētu notiesāt, bet Jēzus viņai saka: “Arī Es tevi nepazudinu.” Mēs varam jautāt: “Kāpēc? Viņa taču bija vainīga, vai tad Kristus nav Dieva taisnības aizstāvis? Vai Tēvs visu tiesu nav devis Dēlam?” Tas tiešām tā ir. Tēvs ir visu tiesu atdevis Dēlam, bet Dēls tiesās tikai tad, kad Viņš būs tikai Dievs. Tad, kad Viņš būs Dievs, Tēvam līdzīgs, tāds, kāds Viņš ir šodien, tad Viņš tiesās tiesās cilvēci un tiesās arī eņģelus. Bet, kamēr Viņš bija Dieva Dēls un atradās cilvēka miesā, Viņš netiesāja laulības pārkāpēju. Viņš netiesāja tos divus brāļus, kas strīdējās par mantojumu. Viņš sacīja: “Kas Dieva Vārdus neklausā, arī to Es netiesāju!” Viņš atradās cilvēka miesā. Ar to Viņš parādīja, ka cilvēks ir tikai cilvēks, viņš nevar nevienu tiesāt. Mēs,

cilvēki, paši esam kā apsūdzētie Dieva tiesas priekšā. Un nekad tas, kurš sēž uz apsūdzēto sola, nevar nevienu tiesāt. Bet uz apsūdzēto sola mēs visi sēžam.

Nu, mēs domājam, ka viens ir tāds kā vairāk vainīgs, otrs it kā mazāk vainīgs, tomēr mēs visi sēžam uz tā paša sola, un tiesnesis neviens no mums nevar būt.

Jāzeps, kas dzīvoja ļoti senos apstākļos, bija starp tiem Dieva bērniem, kas to saprata jau toreiz. Tā man šķiet, un es tā iedrošinos teikt, ka Dāvida dzīve liecina – viņš nez vai labi saprata Dieva raksturu. Jāzeps to tomēr saprata. 1. Moz. 50:18–19 mēs lasām Jāzepa atbildi: “Tagad viņa brāļi paši nāca un krita viņa priekšā zemē, un sacīja: “Redzi, mēs tev gribam būt vergi.” Un Jāzeps sacīja viņiem: “Nebīstaities, vai tad es esmu Dieva vietā?”” Viņš nesaka: “Jūs neesat vainīgi!” Viņš arī nesaka: “Es jums piedodu!” Dievs var notiesāt, Dievs var arī apžēlot. Dievs var piedot. Bet, neraugoties uz to, cik ļoti liels ir jūsu grēks, cik nepārprotami tas ir pierādīts, es neesmu Dieva vietā! Es esmu tāds pats vājš un grēcīgs cilvēks!

Tikai Dievs var tiesāt, jo Viņš zina motīvus. Tiesāt nevar cietušaais. Nevar arī tas, kuram cilvēki ir uzticējuši varu. Jāzepam bija dota liela vara, viņš varēja tiesu spriest. Vai tas notika bez Dieva ziņas? Tomēr viņš saprata, ka cilvēks ir tikai cilvēks un ka Dievs ir viņam līcis kompetences robežas. Mēs redzam, ka ir daudzas lietas mūsu dzīvē, kas mums atgādina, ka mēs nespējam visu. Ka mūsu iespējām ir liktas robežas. Ir daudzas lietas, bet mēs neesam dievi, mēs esam tikai

“Ticīgiem vajadzētu domāt par Dievu, sekot Dieva pēdās un censties atspoguļot savā dzīvē Dieva raksturu.

“Tikai Dievs var tiesāt, jo Viņš zina motīvus. Cilvēks ir tikai cilvēks, un Dievs ir viņam līcis kompetences robežas.

cilvēki. Mainīt apstākļus mēs nevaram. Mēs visi gribētu, lai būtu tādi apstākļi, kas cilvēkus skubinātu nākt pie Dieva, lai būtu tādi apstākļi, ka mans brālis vai mana māsa, kas ir ticis kārdināts vai kritis grēkā, varētu viegli pārvarēt savas vājības. Bet mēs nevaram radīt šādus apstākļus. Tikai Dievs var radīt šādus apstākļus. Mēs nevaram cilvēkam dot jaunu sirdi. Mēs varam stāstīt cilvēkiem par Jēzu, par mūžību, un mēs jūtam dažreiz, ka viņi pret to ir vienaldzīgi. Mēs gribētu, lai viņiem būtu tāda sirds, kas atsaucas uz Kristus mīlestību. Tāda sirds, kas nobīstas no mūžīgās nāves. Bet cilvēkiem ir akmens sirds, un mēs nespējam to mainīt. Mēs nevaram neko darīt, lai šī pārmaiņa notiktu. Dziedināt mēs nevaram ne miesīgas, ne arī garīgas vainas. Dot spēku nespēcīgiem, arī tas paliek Dieva kompetencē. Daudzus jautājumus izšķirt var tikai Dievs pats, un mums – cilvēkiem – atliek vien kā

“Daudzus jautājumus izšķirt var tikai Dievs pats, un mums – cilvēkiem – atliek vien kā lieciniekiem noskatīties, ko Dievs dara, lai tad iekļautos Dieva plānā.

lieciniekiem noskatīties, ko Dievs dara, lai tad Dievam “palīdzētu”, ja tā varētu sacīt, vai, pareizāk sakot, iekļautos Dieva plānā. Mums no saviem plāniem bieži vien ir jāatsakās, jo mēs tos nespējam īstenot. Mēs neredzam neko tādu, ko mēs varētu veikt tā, kā mēs to gribētu. Bet mums ir jāievēro, ka Dievs izšķir lietu. Tad mēs varam nostāties Dieva pusē.

Jūs zināt to piemēru par apustuļi Pēteri Ap. d. 11:17 “Ja nu Dievs

viņiem devis tādu pašu dāvanu kā mums, kas esam ticējuši Kungam Jēzum Kristum, kas tad es esmu, ka es būtu spējis Dievam pretoties?” Pēteris iegāja Kornēlija namā, kur bija pulcējušies pagāni. Pārējie apustuļi un mācekļi domāja, ka pagāni nekad nevar kļūt par kristiešiem, jo viņi nav apgraizīti, neievēro daudzas jūdu ceremonijas un citas lietas, pat Dieva baušļus lāgā nezina. Viņi nekādā gadījumā nevar saņemt Svēto Garu un kļūt par Kristus mācekļiem. Arī Pēteris tā domāja, bet viņš vēroja, ka Dievs uzskata citādāk. Un tad, kad viņš to redzēja, tad nebija tā, ka viņš neticētu savām acīm. Viņš redz – nu tiešām Dievs domā citādāk – un viņš to arī apustuļiem vēlāk pasaka. Man šķiet, ka apustuļi viņam sacīja: “Nu kā tad tu, Pēteri, kristī neapgraizītus cilvēkus?!” Bet viņš tiem atbild: “Kas tad es esmu, ka es būtu spējis Dievam to aizliegt?” Tā tas notiek arī daudzos citos mūsu dzīves gadījumos. Mums mazāk pašiem jācenšas īstenot savi plāni, kaut arī tie mums liktos ļoti gudri sadomāti un kaut arī šķistu, ka tas pat gandrīz būtu Dieva interesēs. Bet mums jāskatās, kā Dievs pilda Savus plānus un kādu virzienu Dieva rokas ieņem. Tad mums ir jācenšas nostāties Viņa pusē.

Jāzepam bija šķietami lielas tiesības tagad spriest tiesu pār vainīgajiem. Viņam bija arī liela vara to darīt, tomēr viņš atcerējās, ka viņš nav Dievs, bet tikai cilvēks. Daudzi cilvēki ar daudz mazākām tiesībām nekā Jāzepam to bieži vien aizmirst, liekas, viņi visu redz, visu saprot un visu arī drīkst. Tā ir liela kļūda, un mums šinī gadījumā būtu jākaunas Jāzēpa priekšā.

No šīs īsās apceres mēs nākam pie viena plašāka, vispārīgāka slēdziena. Dievs atgādina, ka mūsu iespējām jeb, kā mēs sakām, kompetencei ir robežas. Mēs daudzas lietas gribam, bet nav mūsu varā tās panākt. Taču mēs drīkstam piesaukt Dievu, teikt, pēc kā mēs ilgojamies, ko mēs labprāt gribētu piedzīvot, ko labprāt gribētu, lai tas notiktu ar mūsu mīļajiem, ar mūsu brāļiem, ar mūsu darbu un mūsu draudzi. Dievs ir tuvu, lai mums palīdzētu. Uzticēsim Viņam to, ko vienīgi Viņš spēj, un darīsim to pilnīgā ticībā!

1984. gada 7. decembrī

Es apņemas miera un dusmu,
jo Tu vien dari,
ka dzīvotu draudzība.
Psalmi 4:9

Sekoiet Kungam, savu tešu
Dievam, ievērojiet baušļu
un pavēles!
2.Luhu 14:3

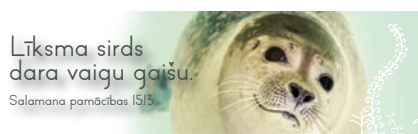
Tas Kungs ir mans gans,
man netrūks nenieka.
Viņš man liek ganīties
zāļainās ganībās.
Psalmi 23:1-2

DZĒVOJĒT MIERĀ,
UN TAD MĒLESTĪBAS
UN MĒKLA DIEVS
BŪS AR JUMS.
2. Korintiņiem 13:11

Vasas acis gaida uz Tevi,
un Tu viņiem dod viņu
barību savā laukā.
Psalmi 145:15

Līksma sirds
dara vaigu gaišu.
Salamana pamācības 15:15

Esiet modri,
stāviet ticībā, turieties
kā vīri, esiet stipri!
1. Korintiņiem 16:13

Tas Kungs lai tevi svētī un lai tevī pasargā!
Tas Kungs lai apgaismo Savu vaigu pār tevi
un lai ir tev žēlīgs!
Tas Kungs lai paceļ Savu vaigu uz tevi
un lai dod tev mieru!
4. Mojsu 6:24-26

Turies pie draugiem un pie sava tēva draugiem,
ka tev nelaimes dienā nav jātek uz brāļa namu –
labāk kaimiņi, bet tuvu nekā brālis, bet tālul!

Salamana pamācības 27:10

Lūgšanu nedēļas lasījumi

6. – 13. novembris –

Vispasaules adventistu lūgšanu nedēļa

“Eņģeļu vēstis un draudzes misija”.

Lasījumi pieejami “Patmos” grāmatu centrā
Baznīcas ielā 12a.

Deviņas vēstules

(7. VĒSTULE)

1957. gada 13. jūnijā

Mīlā Zentiņ!

Debesu Tēva žēlastību un palīdzību vēlu Tev dzīvē un darbā!

Sen kā saņēmu Tavu labo sūtījumu. Visu laiku ņemos ar ravēšanu un netieku pie rakstīšanas. Vēl daudz jāravē, un siena laiks arī tepat klāt. Bieži domāju par Tevi, kā nu Tev ar veselību. Vai varēji iet kursus vai bija jāiet ārstēties?

Pilsētā jau būtu laba dzīve sapulču un dziedāšanas dēļ, bet atkal tas mūžīgais troksnis un nerimstošā steiga! Uz laukiem jau kluss un mierīgs, un, ja nav ar citiem jāsaņem kolhoza darbos, tad jau tīri labi, ja puslīdz veselība. Ja tik Tu varētu kaut cik šūt, tad uz laukiem arī būtu labi. Ja nav kolhozā, tad var strādāt, cik veselība atļauj.

Man jau arī tāda vārģa veselība. Ja pastrādā smagāk vai atkal pasteidzas, pazūd spēks, prāts izmisis, miega naktī nav. Kad dabū vieglāk padzīvot, pāriet atkal. Zāles no ārstiem man palīdz tad, ja nestrādā, bet, ja strādā, nekādas zāles neder. Bet es negribu vairs lepnī ģērbties, un manas prasības no dzīves ir mazas, tādēļ nestrādāju tā, lai daudz iegūtu. Vislabāk ar veselību ir tad, ja Dievu lūdz pēc spēka darīt ikdienas darbu. Tad prāts ir mierīgs un spēks tiek dots nepieciešamo darbu veikt. Tā es arī te lauku klusumā vingrinās vairāk lūgt padomu no Viņa, kā man ar vājiem spēkiem nepieciešamo darbu veikt.

Es nestrādāju, lai man būtu nauda, ar ko pirkt dažādas lietas, bet tikai, ka varētu kaut cik pārtikt un vienkārši apģērbties, un arī Viņa darbu atbalstīt.

Bet pilsētā ir pavisam cits dzīves veids. Man arī pilsētas dzīve nepatīk. Labi būtu, ka Tev būtu atvaļinājums. Tad Tu varētu pie manis atbraukt. Tavās mājās uz laukiem nav tik daudz zaļu mežu. Bet Tu jau gribēsi braukt palīgā mammītei.

Tu man neesi nekad rakstījusi, ka Tava tante Emīlija arī sākusi interesēties par patiesību. To jau mums stāstīja Ķieģelmaniete. Nezin, kad viņa bijusi tur ciemoties. Tā jau viens otrs grib glābties no šīs pasaules kā no grimstoša plostā. Arī mēs paši gribam izglābties, neskatoties uz kavēkļiem. Mūsu galvas tiek bāztin piebāztas ar visādām ikdienas rūpēm, un cik grūti ir ikdienas steigā turēties domās pie mūžības lietām, kas drīz kļūs redzamas! Lauku darbs to vēl atļauj, bet pilsētā jābūt vienā uzmanībā.

Raksti, kā Tev tagad ar veselību! Un, ja arī būtu jāiet slimnīcā ārstēties, arī jāapmierinājas. Jo mums tiek pielaistas visādas bēdas.

Toreiz, kad biju Rīgā, 7. draudzē bija skaists priekšnesums. Starp citu atceros, ka šī pasaule ir sāpju un ciešanu ieleja, un, ejot uz priekšu, šīs lietas pavairošies. Tad nu apmierinies, Zentiņ, ja arī būtu jānoliek savi nodomi un jāsāk ārstēties. Tas, kā man šķiet, ceļas no lielas staigāšanas pa trepēm, jo tas taču ir grūtāk nekā staigāt pa līdzenu zemi. Tu esi pārpūlējusi kāju. Kad Tu kārtu un plāno savas dzīves plānus, tad vienmēr atceries, vai slimā kāja varēs to izturēt. Visi plāni jāsapņo

ar veselību. Tā arī man tagad ir, slimības dēļ no daudz kā jāatsakās, bet daudzi arī slimo nesaprot. Taču visas lietas nāk par labu tiem, kas Dievu mīl, protams, arī slimības, bēdas, neveiksmes. Tad nu jāmeģina katrā grūtumā saskatīt Dieva labais nodoms priekš mums. Bet, ja tas ir ļoti apslēpts mūsu skatam, tad vienkārši un bērnišķīgi jātic Viņa Vārdam un jāpiespiež savu šaubīgo, nedrošo prātu pierast paļauties uz Viņu. Sevi tādā virzienā jāaudzina.

Vai Tu esi lasījusi, kādas neveiksmes Laodiķejas praviete piedzīvoja bērnībā, cik nevesela viņa bija un kā Kungs viņu lietoja, kad viņa sevi pilnīgi atdeva Kungam? Tā Kungs arī mūs var lietot, ja mēs sevi Viņam nododam, neskatoties uz to, ka mūsu veselība ir bojāta.

Man kādreiz tas bija liels pārdzīvojums, kad nācu pie atziņas, ka nevaru vairs ar citiem mēroties. Tev nav jābēdājas pārliecīgi. Ja nevarēsi strādāt pilsētā, atgriezies uz laukiem un dzīvosi tā, kā būs pa spēkam. Bet tagad ir jāmeklē zāles, lai atņemtu sāpes.

Ļoti priecātos, ja Tu varētu atbraukt pie manis. Līdz Rītei 22 rubļi, un atpakaļ ceļu es Tev iedošu. Uz vienu dienu jau nu nav vērts braukt. Varbūt Tev kādreiz iznāktu.

Dzīvo nu vesela! Lai Viņš pašķir Tavus ceļus un dziedē Tavas vainas! Tas Kungs vien ir mūsu atbalsts un palīgs. Tas ir liels ieguvums, ja iemācās uz Viņu paļauties, man arī ļoti tas jāamācās.

Gaidīšu no Tevis ziņu! Visu labu!

Andra

Lai tev patik manas mutes valoda

Dažkārt, runājot vai rakstot, nonākam pie kāda vārda, apstājamies un domājam, kā gan bija pareizi? Kā tas jāraksta? Kur šajā teikumā jāliek komats? Vai šis mazais vārdiņš ir saiklis vai partikula, vai varbūt iespraudums? Lai sniegtu atbalstu un padomu visiem runātājiem un rakstītājiem, izveidota šī mazā rubrika, kuras nosaukumā izmantoti vārdi no 19. psalma 15. panta. Ja vēlaties, lai šajā padomu stūrītī tiktu sniegtas atbildes uz kādiem jums aktuāliem jautājumiem, rakstiet uz e-pastu adventesvestis@inbox.lv, un mēs centīsimies palīdzēt!

VISU, KO DARĀT, DARIET NO SIRD

Šajā reizē parunāsim par darbības vārdu izteiksmēm, kuras nereti kļūst par klupšanas akmeni gan runā, gan rakstos. Vislielākā problēma šai ziņā ir darbības vārdu īstenības izteiksmes un pavēles izteiksmes otrās personas daudzskaitļa formas – tieši tās tiek visbiežāk jauktas, lietotas uz labu laimi, tieši tās visvairāk mulšina un rada visvairāk pārpratumu.

ĪSTENĪBAS IZTEIKSME

tiek lietota, lai raksturotu situāciju, konstatētu faktu, norādītu, ka darbības vārda izteiktā darbība reāli notiek, ir notikusi vai notiks.

Daudzskaitļa otrās personas galotnes īstenības izteiksmes formā tagadnē ir **-at, -aties, -āt, -āties**, piemēram: **jūs ēdat, jūs vēlaties, jūs lasāt, jūs piedalāties**.

Piemēri teikumā:

*Un jātnieks izjāja tam pretī un sacīja: “Kēniņš liek jautāt: vai jūs **nākat** ar mieru?”*

*Jūs **ēdat** veselīgu pārtiku un daudz **atpūšaties**.*

*Ir labi, ka **lasāt** Bībeli katru dienu.*

*Ja ik dienu **vingrināties**, viss izdosies.*

Šajā izteiksmē darbības vārds var izteikt arī noliegumu – darbību, kas nav notikusi, nenotiek vai nenotiks, piem., jūs **nedzerat** pietiekami daudz ūdens.

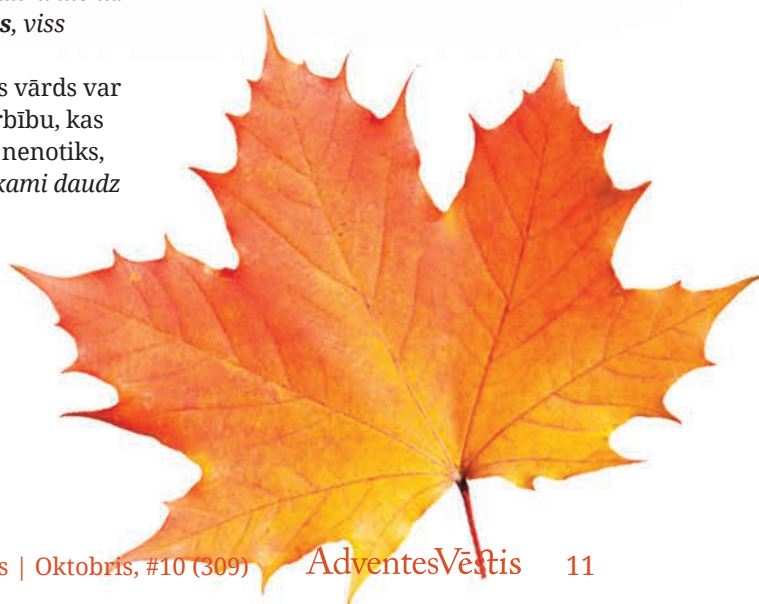
PAVĒLES IZTEIKSME

izsaka pavēli, mudinājumu, lūgumu, darbību, kura vēl nav notikusi, bet uz kuru cilvēki tiek aicināti. Daudzskaitļa otrās personas pavēles izteiksmes galotnes ir **-iet, -ieties**, piemēram: **Ēdiet! Vēlieties! Lasiet! Piedalieties!**

Visai droša norāde uz to, ka lietota pavēles izteiksme, ir izsaukuma zīme teikuma beigās vai vēlme tādu likt, ja teksts jāraksta jums pašam.

Vislabāk abu izteiksmju pareizs lietojums viena teikuma robežās redzams pantā: “**Visu ko *darāt*, dariet no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem** [..].” (Kol. 3:23) ← visu, ko **darāt** [reāli, šobrīd – īstenības izteiksme], **dariet** [es jūs mudinu, aicinu – pavēles izteiksme] no sirds.

Sagatavoja Anitra Roze

DRAUDŽU DIBINĀŠANA IR ATSLĒGA UZ IZAUGSMI NĀKOTNĒ

*“Un Viņš tiem sacīja: “Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai.””
(Mk. 16:15)*

Jēzus Saviem sekotājiem deva uzdevumu turpināt draudzes darbu un aizsniegt ar evaņģēliju arvien vairāk cilvēku. Kopš tā laika viens no aktuālākajiem jautājumiem draudzē ir bijis – kā izpildīt šo uzdevumu, kā aizsniegt cilvēkus, ciematus, pilsētas un valstis.

No visām metodēm izceļas viena visefektīvākā metode – tā ir jaunu draudžu dibināšana jaunās teritorijās. Mazāzijā evaņģēlijs izplatījās tādēļ, ka Pāvils un Barnaba devās uz turieni, palika pilsētās, sludināja sinagogās un izveidoja jaunas ticīgo draudzes. Ja nu adventistu misionāri nebūtu apvienojušies grupās un izveidojuši jaunas draudzes Latvijā pirms 120 gadiem? Jaunu draudžu dibināšana bija viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ agrīnā kristietību draudze – un līdzīgi arī adventistu draudze 19. gadsimta otrajā pusē – attīstījās tik strauji. Tas bija aktīvs darbošanās veids, kas attīstīja un paplašināja draudzes darbību.

Laikam ritot uz priekšu, šis evaņģēlija izplatīšanas veids vairs neieņēma tik būtisku lomu vai dažviet pat tika pilnībā aizmirsts. Tajā pašā laikā novērojumi liecina, ka draudžu dibināšana vēl aizvien

ir viens no efektīvākajiem cilvēku aizsniegšanas veidiem. Jaunas draudzes attīstās straujāk nekā senas draudzes. Vai nebūtu pienācis laiks notraukt putekļus no draudžu dibināšanas metodes un izmantot to evaņģēlija pasludināšanā?

Elena Vaita, viens no Dieva svarīgajiem kanāliem adventes kustības aizsākšanā, saskatīja to, ka ir nepieciešama jaunu draudžu dibināšana, lai izplatītu adventes vēsti. Viņa rakstīja: “Nodibinot draudzes, tām jābūtu, ka arī no viņu vidus jāņem ļaudis, kas nestu patiesību citiem un uzceltu jaunas draudzes, tāpēc visiem jāstrādā un jāattīsta līdz pēdējai iespējai Dieva dotās dāvanas, un jābūtu, lai stātos sava Kunga kalpībā.” (“Liecības draudzei”, 3. sēj. 205. lpp.)

Jēzus sacīja Saviem mācekļiem, ka ir tik daudz cilvēku, kuri ir gatavi tikt uzrunāti un aicināti, bet nav mācekļu spēkos aizsniegt visus. Trūkst strādnieku. Jēzus sacīja, ka ir jālūdz plaujas Kungs, lai Viņš izsūta strādniekus Savā plaujamā (Mat. 9:37–38). Strādnieku vidū ir gan algoti draudzes darbinieki, piem., mācītāji, gan arī citi draudzes locekļi un brīvprātīgie. Elena Vaita uzsvēra, ka gan algotiem mācītājiem, gan draudzes locekļiem ir jāstrādā pie jaunu draudžu dibināšanas.

Agrīnā adventes kustība izplatījās tāpat kā kristietība 1. gadsimtā. Mācītāji devās no vienas vietas

“Nodibinot draudzes, tām jābūtu, ka arī no viņu vidus jāņem ļaudis, kas nestu patiesību citiem un uzceltu jaunas draudzes, tāpēc visiem jāstrādā un jāattīsta līdz pēdējai iespējai Dieva dotās dāvanas, un jābūtu, lai stātos sava Kunga kalpībā.”

Elena Vaita

uz citu, dibināja jaunas draudzes, apmācīja vietējos iedzīvotājus kļūt par vadītājiem un tad devās uz jaunām vietām. Tāds modelis, ka mācītāji dzīvo un strādā vienā vietā, adventistu draudzē parādījās vēlāk – 20. gadsimtā. Šāda modeļa ietekme uz draudzes attīstību bija skaidra un viennozīmīga – draudzes attīstība kļuva ievērojami lēnāka. Lai pārvērstu draudzes panikumu izaugsmē, nepieciešams koncentrēties uz jaunu draudžu dibināšanu un vēsts izplatīšanu.

Savā rokasgrāmatā par draudžu dibināšanu (“Draudžu dibināšanas soli: no sākuma līdz darbībai” 7. lpp.) Toms Evanss uzskaita iemeslus, kādēļ draudžu dibināšana ir tik nepieciešama.

MŪSU PRIEKŠĀ IR DAUDZ PĻAUJAMĀ.

Jēzus sēdēja pie akas Samarijā un sarunājās ar sievieti. Tajā pašā laikā mācekļi staigāja apkārt pa to pašu vietu, meklējot maizi, ar kuru piepildīt savus vēderus. Mācekļi neredzēja, ka tur ir daudz pļaujamā. Tāpat ir arī mūsdienās – mēs bieži vien dzīvojam un nelūdzam, lai Jēzus mums dāvā Savu redzējumu. Tādēļ mēs neredzam cilvēkus tā, kā tos redzētu Viņš. Jēzus acis it visur redz lielu pļauju. Mūsu uzdevums ir to saskatīt un rīkoties attiecībā pret šī pļaujamā daudzumu.

PAĻAUŠANĀS UZ MĀCĪTĀJU NAV VESELĪGA.

Agrīnajā adventistu draudzē mācītāji bija galvenie evaņģelisti, kas devās no vienas vietas uz nākamo, pasludinot Dieva Vārdu. Draudze sākotnēji atteicās izveidot tādu sistēmu, kur mācītājiem tiktu maksāts par strādāšanu vienā vietā, lai gan citās kristiešu draudzēs šāda sistēma jau bija sena tradīcija. Rezultāts bija strauji augoša draudze. Taču, sākot ar 20. gadsimta otro pusi, adventistu draudze arī pieņēma šādu vietējo mācītāju sistēmu. Jaunu draudžu dibināšana un līdz ar to arī draudzes izaugsme Rietumu valstīs apstājās. Mācītājs kļuva par mācītāju/ garīdznieku, kura galvenais uzdevums bija parūpēties par savas draudzes locekļu garīgo veselību. Elena Vaita līdzjūtīgi rakstīja: “Draudzes locekļi, kas tā tiek uzmanīti un aprūpēti, kļūst par garīgiem vārguļiem. Ja deviņas desmitdaļas no pūlēm, ko veltīti tiem, kas pazīst patiesību, atdotu ļaudīm, kas patiesību nekad nav dzirdējuši, cik daudz lielāki būtu gūtie panākumi!” (“Liecības draudzei”, 7. sēj., 18. lpp.)

Draudžu dibināšana
nostiprina garīgos muskuļus
un vērš draudzes locekļu
uzmanību
uz misijas darbu.

Draudžu dibināšana nostiprina garīgos muskuļus un vērš draudzes locekļu uzmanību uz misijas darbu.

DRAUDZES LOCEKĻU AKTĪVĀ IESAISTE DRAUDŽU DIBINĀŠANAS PROCESĀ ĻAUJ MĀCĪTĀJIEM PALIKT UZTICĪGIEM VIŅU BĪBELISKAJAM AICINĀJUMAM.

Mācītāji ir cilvēki, kuru galvenais uzdevums būtu sludināt evaņģēliju un tad apmācīt un iedrošināt cilvēkus. “Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģelistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu.” (Efez. 4:11–12, slīpraksts pievienots) Lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Dievs dažus cilvēkus ir radījis par ganiem un mācītājiem. Elena Vaita par mācītāju pūlīniem un darbu raksta šādi: “Galvenais iemesls mūsu garīguma vājumam ir patiesas ticības trūkums Gara dāvanām. Ja viņi visi pieņemtu šādu liecību ticībā, viņi atsacītos no lietām, kas nav patīkamas Dievam, un stāvētu vienotībā un spēkā. Trīs ceturtdaļas no mācītāju pūlēm, kas tagad tiek izmantotas, lai palīdzētu draudzēm, varētu tikt izmantotas jaunu draudžu dibināšanai jaunās teritorijās.” (“Review and Herald”, 1868. gada 14. janvāris)

JAUNU DRAUDŽU DIBINĀŠANAS MODELIS, KURĀ DAUDZI DRAUDZES LOCEKĻI UZŅEMAS VADĪTĀJA LOMU, SAGATAVO DRAUDZI GALA LAIKAM.

Neviens no mums nezina, kā izskatīsies zemes pēdējās dienas pirms Kristus atgriešanās. Pašreizējā pasaules situācija ar koronavīrusa

“Galvenais iemesls mūsu
garīguma vājumam ir
patiesas ticības trūkums
Gara dāvanām.”

Elena Vaita

krīzi mums palīdz iztēloties, kādi varētu būt scenāriji nākotnē. Draudzes locekļu apmācības un vēlme dibināt jaunas draudzes dāvā draudzei elastīgumu, kas palīdz tai funkcionēt sarežģītos apstākļos. Draudzes funkcijas un struktūra, kādu mēs to pazīstam šodien, nepastāvēs līdz laika beigām. Tādēļ ir svarīgi, ka visi draudzes locekļi šinī miera laikā uzņemas atbildību un izplata evaņģēliju, dibinot jaunas draudzes.

Jēzus Kristus valstības atnākšanas evaņģēlijs ir jāpasludina visām tautām, valodām un ciltīm. Bet ne tikai. Jēzus Kristus valstības atnākšanas evaņģēlijs ir jāpasludina visām Latvijas pilsētām, ciematiem un ģimenēm!

Kungs, izsūti strādniekus Latvijā!

Autori:

Ivo Kāks (Ivo Kāsk),
Baltijas ūnijas prezidents

Mervi Kalmuss (Mervi Kalmus),
Igaunijas draudžu savienības Izglītības
un mediju misijas direktors

Plaujas svētki

Šajā rakstā lietošu tikai Pļaujas svētku nosaukumu, lai gan vietējās draudzēs šos svētkus mēdz dēvēt arī par Ražas svētkiem vai Rudens ražas pateicības svētkiem. Šim īpašajam rudens dievkalpojumam ir sava vēsture.

Agrāk šiem svētkiem pieskaņoja īpašos misijas jeb pļaujas svētku izdevumus, kas veltīti misijas aktivitātēm Latvijā un pasaulē. Tos izdeva reizi gadā laikā no 1920. gada līdz 1936. gadam, kad Kārļa Ulmaņa Ministru kabineta lēmums ierobežoja Septītās dienas adventistu organizācijas darbību Latvijā. Kopš 1936. gada adventistu periodika pārtrauca informēt lasītājus par misijas aktivitātēm un regulāro statistiku. Ja līdz 1936. gadam par adventistu draudžu izaugsmi tika publicēti statistiski pārskati, tad pēc 1936. gada tas tika pārtraukts.

Misijas jeb pļaujas svētku izdevumi vēl papildus rosināja un mudināja draudzes locekļus uz misijas darba atbalstu Latvijā un pasaulē. Tie bija žurnāli ar spilgtiem

vākiem, kuru izskats vēl aizvien būtu uzskatāms par gaumīgu un izskatīgu. Līdzekļi misijai tika ziedoti gan iknedēļas dievkalpojumos, gan arī šajos īpašajos Pļaujas svētkos. Tas bija īpašs pasākums rudenī, kad sapulču zāles priekšpusi izrotāja ar dārzeniem un augļiem. Šajos svētkos atskaņoja daudz dziesmu. Uzstājās kori un mūziķi. Dievkalpojuma īpašo ziedojumu veltīja vispasaules misijai. Pēc šī svētku dievkalpojuma atnestos produktus, augļus un dārzeņus ziedoja mazturīgajiem. Tomēr šo Pļaujas svētku primārais uzdevums bija ne tik daudz pateicība par ražu, bet gan misijas atbalsts.

Pļaujas svētku nosaukums norādīja nevis uz laicīgo ražu mūsu dārzeņos un tīrumos, bet gan uz Evaņģēlija lielo pļauju pasaulē, kur pienesamie "labības kūļi" bija pie Kristus atgrieztie cilvēki. Publicētajai draudžu statistikai bija jāsekmē un jāmotivē draudžu skaitliskā izaugsme un pasaules misijas atbalsts. Skats tika piesaistīts Kristus lielajai pļaujai pasaulē. Pļaujas svētku periodiskie

izdevumi bija veltīti misijas aktivitātēm un audzināja draudzes locekļus sevi uzskatīt par šī lielā misijas darba organiski piederīgu daļu.

Protams, pieejas šai praksei bija dažādas. No Latvijas draudžu savienības un Baltijas ūnijas vadītājiem bija atkarīgs, kādā virzienā tiks īstenota šī misija – vai tā būs tikai misijas ziedojumu nosūtīšana uz ārvalstīm vai arī tiks virzīta uz vietējās misijas atbalstu. Pagājušā gadsimta trīsdesmito gadu sākumā šis aspekts izraisīja konfliktu starp vietējās savienības un ūnijas vadītāju vīzijām. Baltijas ūnijas vadītājs Teofilis Babienko uzskatīja, ka līdzekļu vākšanas apjomi jākāpina, ka jāziedo vairāk un viss saziēdtais jāšūta uz Transeuropas divīzijas biroju Londonā vispasaules misijas atbalstam. Tam iebilda Latvijas draudžu savienības vadītāji, kuri uzskatīja, ka misijas līdzekļi vairāk jālieto vietējā misijā Latvijā un jauno vietējo misionāru apmācībā Misijas skolā Sužos. Babienko uzskatīja, ka misijas mērķus

nedrīkst sadrumstalat un ka jāskatās uz Kristus lielo mērķi – visas pasaules evaņģelizāciju, bet vietējais misijas darbs jāveic brīvprātīgi, citiem vārdiem sakot, – vietējai misijai līdzekļu pietiek. Konflikts nobrieda tiklīdz, ka draudžu savienības sekretārs Jēkabs Šneiders atteicās izsniegt ūnijas prezidentam Babienko savienības kases grāmatas, par ko tika sodīts – atbrīvots no visiem ieņemamajiem amatiem adventistu organizācijā – un zaudēja arī mācītāja amatu. Sužu Misijas skolas direktors Kārlis Roze tika nomainīts šajā amatā ar citu, kā šķita Babienko, – lojālāku personu. Periodikā regulāri tika publicēti raksti, kas aicināja ziedot vairāk un nest vēl lielākus upurus vispasaules misijai. Šādas politikas rezultāts bija straujš intereses zudums un ziedojumu summas kritums, kam vēl pievienojās jau iepriekš minētais ierobežojums 1936. gadā, kad Garīgo lietu pārvalde saņēma sūdzību no Latvijas draudžu savienības par Baltijas ūnijas darbību misijas līdzekļu izvešanā no Latvijas. Latvijas valsts Garīgo lietu pārvalde uzsāka izmeklēšanu un panāca Baltijas ūnijas slēgšanu. Pēc tam Ulmaņa kabinetā tika skatīts priekšlikums par Septītās dienas adventistu konfesijas slēgšanu Latvijā, taču to aizvietoja ar adventistu draudžu pārreģistrāciju, kad draudzēs bija jāreģistrē ne mazāk par 50 draudzes locekļiem, un adventistu periodikas ierobežojumu. Šādi domstarpības misijas līdzekļu izlietojumā panāca negaidītu misijas darba apskumu un draudžu sakaita samazinājumu.

Misijas darbs ir jāatbalsta, bet to nedrīkst darīt piespiedu kārtā ar propagandas metodēm. Misijas darbam ir nepieciešami līdzekļi, bet tie jāziedo brīvprātīgi, jo priecīgu devēju Dievs mīl. Misija ir svēts darbs, bet to nedrīkst veikt ar politisko manipulāciju metodēm. Latvijas adventistu draudžu vēsture apliecina, ka atšķirīgie viedokļi misijas īstenošanā gandrīz panāca visas mūsu organizācijas slēgšanu Latvijā. Tā tam nebija jānotiek, bet tā ir liecība, ka it visur, kur individuālais viedoklis tiek pacelts augstāk par kolektīvo, notiek konflikti un ka šiem konfliktiem ir sekas.

Padomju gados, saprotams, draudzes nevarēja atbalstīt vispasaules misiju, ko valstī pielīdzināja pretvalstiskajai darbībai. Tomēr iespēju robežās vietējās draudzes centās misijas darbību veikt – tika rīkoti dievkalpojumi svētdienās, Bībeles stundas interesentiem un svētku koncerti. Atmiņas par agrāk – Latvijas brīvvalsts laikā – bijušajiem Pļaujas svētkiem saglabājās kā īpašs dievkalpojums katru gadu rudenī. Tad, tāpat kā agrāk, dievkalpojuma zāles priekšpusi izrotāja ar ražas augļiem, svētrunas tēma bija veltīta pateīcībai Dievam un dievkalpojumu pavadīja kora dziesmas un mūziku sniegumi. Taču nāca jauna iezīme – tagad šos svētkus vairāk piesaistīja pateīcībai par ražu, mazāk – vispasaules misijas atbalstam, kas toreiz tīri fiziski nebija iespējams. Šo četrdesmit piecu padomju gadu iespaids nepalika bez sekām.

Mūsdienās, kad draudzes rīko Pļaujas svētkus rudenī, to galvenais vadmotīvs ir saistīts ar pateīcību (par ražu, augļiem, veselību un tamlīdzīgi), daudz mazāk tas ir vispasaules misijas atbalsts. Pat vairāk – Pļaujas svētkus nesaista ar lielo Evaņģēlija pļauju gala laikā.

Sākotnējā šo svētku iecere piemirsusies tādēļ, ka ir nomainījušās paaudzes un ka šobrīd esošā vecākā paaudze atceras vairs tikai padomju gados noturētos Pļaujas svētkus, kad pastāvēja atšķirīgi ārējie apstākļi, ne tādi, kādi tie ir pašlaik. Šo faktu nepārprotami apliecina arī tas, ka Pļaujas svētkos draudzes vairs nevāc ziedojumus vispasaules misijas atbalstam. Šajos svētkos pastāv vien tādi paši ziedojumi, kādi tie ir regulārajos dievkalpojumos – ziedojumi draudzei un misijas atbalstam sabatskolas laikā. Īpašais Pļaujas svētku ziedojums, kā agrāk – Latvijas brīvvalsts laikā, netiek ievākts.

Tomēr Pļaujas svētki mūsdienās ir kā atmiņas no senākajiem laikiem, kad tie tika iedibināti atgādinājumam par lielo Evaņģēlija pļauju. Tos rīkoja ar domu – atbalstīt vispasaules misijas darbu ar ziedotajiem līdzekļiem. Šodien esam liecinieki tam, kā šie svētki ir mainījušies, pārvērtušies un pārtapuši par rudens pateīcības dievkalpojumu, kad tajos izsakām pateīcību par saņemtajām dāvanām un ražu, bet mazāk tos vēršam uz pateīcību par lielo pļaujas darbu.

Reti kura draudze var palepoties ar lielām sekmēm dvēseļu pļaujas darbā. Taču te svarīgs nav tik daudz kristīto

skaitis, cik dvēseles nobriešana lielajai pļaujai, kuru Kristus veiks gala laikā. Vai nobriestam Kristus ražai? Vai arī domājam, ka nobriešana ir domāta kādiem citiem, nevis mums pašiem? Kristus savāks Savus labības kūlišus Debesu klētīm. Šie kūliši būs pilni nobriedušām vārpām, bet vārpas, kad tās nobriest, vienmēr ir nedaudz noliektas. Tas apzīmē pazemību. Tukšās vārpas lepmi slejas uz augšu. Tās ir tukšas. Taču nobriedušās un graudiem pilnās vārpas ir noliektas pazemībā. Šie ļaudis ir mācījušies no Kristus lēnprātību un dievbijību. Izkopt šīs īpašības esam aicināti arī mēs ikviens, lai kopā ar Kristu piedalītos Viņa lielajos ražas svētkos.

Andris Pešelis

MISIJA “KOLPORTĀŽA”: DAUGAVPILS STĀSTS

Neatņemama pļaujas sastāvdaļa ir pirms tam veikta sēšana. Septembra numurā varējāt īsumā iepazīties ar sava veida kolportāžas darbu Kurzemes pusē, šoreiz pieredzes stāsts no Latgales – no Daugavpils.

“Pareizi izvests, kolportāžas darbs ir augstākā veida misijas darbs, un tas ir tikpat labs un panākumiem bagāts kā citi, kurus var izlietot šim laikam doto svarīgo patiesību nolikšanai ļaužu priekšā. [...] Dievs kolportāžas darbu ir noteicis kā līdzekli, ar ko ļaudīm sniegt gaismu, kas atrodas mūsu grāmatās, un kolportieriem vajadzētu izprast, cik ļoti svarīgi ir pēc iespējas ātrāk nogādāt pasaulei šīs cilvēku garīgai audzināšanai un apgaismošanai nepieciešamās grāmatas. Kungs grib, lai tieši šo darbu Viņa ļaudis dara šai laikā. Visi, kas nododas Dievam, lai strādātu kā kolportieri. Šo darbu mēs nevaram

novērtēt par augstu, jo, ja nebūtu šo kolportieru pulu, tad daudzi nekad nedzirdētu brīdinošos vārdus.”

(Elena Vaita “Liecības draudzei” 6, 313. lpp.)

Par Daugavpils draudzes misijas ceļiem Vinetai Krauliņai stāsta aktīva misijas grupas līdzdalībniece **Līga Jasinska**.

Misijas darbā Daugavpils draudze sev nosprauda mērķi, kuru izvirzīja E. Vaita – ar adventes vēsti aptvert iedzīvotāju augstākos slāņus un arī vienkāršo tautu.

Šis misijas darbs iesākās 1992. gadā Literatūras nodaļas vadītāja brāļa Vitālija Rutkovska vadībā. Tajā laikā draudzē darbojās astoņpadsmit kolportieri. Darbības princips bija šāds: brālis ar savu mašīnu aizveda divus līdz trīs kolportierus uz kādu pilsētu, kur viņi dzīvoja divus līdz trīs mēnešus. Šajā laikā viņi apstaigāja tuvāko apkārtni ar mūsu literatūru. Tādā veidā tika aptvertas tādas

Latvijas pilsētas kā Ilūkste, Preiļi, Dagda, Balvi, Livāni, Jēkabpils, Ludza, Dobeles, Bauska, Valmiera, Valka un arī dažādi ciemati.

Pēdējos gados “Lielo cīņu” ir saņēmuši visi Daugavpils pilsētas mēri, kuri nomainīja viens otru. Tāpat daudz grāmatu “Lielā cīņā”, kā arī citas Praviešu Gara grāmatas ir saņēmuši ārsti un citi medicīnas darbinieki, kā arī juristi, notāri, skolotāji, domes un sociālās sfēras darbinieki un daudzi citi.

Krievu valodā izdotās avīzes “Сокрытое сокровище” (“Apslēptais dārgums”) un “Ключи к здоровью” (“Veselības atslēgas”) tiek izplatītas jau piekto gadu.

Debesu Tēva žēlastībā notiek pastāvīgs darbs ar mūsu literatūras izplatīšanu pansionātā, poliklīnikā, sociālajās mājās, tirdzniecības centros, skolās un tirgos.

Kad bija iespējams apmeklēt slimnīcas, tad katru Sabata pēcpusdienu gājām uz slimnīcu ar literatūru un avīzēm, kuras tur

labprāt pieņēma gan slimnieki, gan medicīnas personāls.

Dievs atvēra arī cietuma durvis ar mūsu mācītāja Vitālija Kroitora palīdzību, kurš tur kalpoja par kapelānu. Mūsu trīs draudzes māsas un viens brālis varēja regulāri klātienē tikties ar ieslodzītajiem, lai viņus iepazīstinātu ar evaņģēlija vēsti, kā rezultātā seši cilvēki kristījās un pievienojās Dieva ģimenei.

Kopā ar mācītāju Vitāliju Kroitoru divas komandas ar divām mašīnām apbraukājām visu Daugavpils rajonu, neizlaižot arī lauku mājas, kur atstājām avīzes un citu literatūru. Iepriekšējos gados divreiz gadā rīkojām grāmatu galdu pie autoostas, kur cilvēki bez maksas varēja saņemt grāmatas.

Šajā vasarā daudzas grāmatas "Lielā cīņā" tika izplatītas Valmieras novadā – Liepā, Kocēnos un citās mazākās vietās. Šajās pilsētīnās – Liepā un Kocēnos – tika izieta katra daudzdzīvokļu māja, cilvēki bija ļoti labprātīgi pieņemt mūsu grāmatas.

Šis ir trešais gads, kopš sadarbojamies ar brāļiem un māsām no Lietuvas, kopīgi izplatot avīzes Visaginā (Visaginas) un Zarasos

(Zarasai), jo šajās pilsētās dzīvo daudz krievvalodīgo cilvēku, kuri ļoti labprāt lasa šīs avīzes.

Aizvadītajā vasarā bija ļoti interesants avīžu izplatīšanas veids Daugavpils autoostā, kur avīzes saņēma gan braucēji, kas gaidīja savu autobusu pieturās, gan tie, kas jau sēdēja autobusus pirms autobusu atiešanas, jo tad vēl mēs varējām iekāpt autobusā un izdalīt avīzes tur sēdošajiem pasažieriem, kā arī autobusu vadītājiem. Līdz ar to avīzes tika aizvestas uz visām tām daudzajām vietām, uz kurām devās šie pasažieri. Avīzes izplatīšanai tiek aizvestas arī tuvāk Rīgai, piemēram, uz Skulti, Piņķiem un vēl citām vietām.

Daugavpilī avīzes ir pasūtījuši četrdesmit seši abonementi, kuriem tās tiek regulāri piegādātas. Mūsu mērķis ir, lai Daugavpilī katrā mājā kaut vienu reizi nonāktu šīs avīzes.

Grāmatas "Liecības draudzei" 6. sējumā E. Vaita raksta: "Tas ir tiesa, ka daži, kas nopērk šīs grāmatas, tās noliks uz plaukta vai viesistabā uz galda un reti uz tām paskatīsies. Tomēr Dievs turpinās rūpēties par Savu patiesību, un pienāks laiks, kad

šīs grāmatas tiks meklētas un lasītas. Mājā var ienākt slimība vai kāda cita nelaime, un caur patiesību, ko satur šīs grāmatas, Dievs noskumušajām sirdīm sūta mieru, cerību un dusu. Tad tiem atklājas Viņa mīlestība, un tie saprot izdarīto grēku piedošanas lielo vērtību. Tā Kungs sadarbojas ar Saviem pašai izlēģtajiem strādniekiem. Daudz ir tādu, kas aizspriedumu dēļ nekad neieņepazītos ar patiesību, ja tā netiktu ienesta viņu mājās. Kolportieris var atrast šīs dvēseles un tām kalpot." (314. lpp.)

Jāsaka, ka visa pilsēta tās jau gandrīz ir saņēmusi, izņemot vēl dažas vietas, kur šis darbs vēl nav pilnībā pabeigts. Protams, mums katram arī ir savs draugu un paziņu loks, kuri vēlas saņemt šīs avīzes, un tādu cilvēku ir daudz!

Gribu pateikt paldies visiem ziedotājiem, kuri jau ir ziedējuši un vēl ziedo līdzekļus, lai mums būtu literatūra, ko nest un dāvināt cilvēkiem ap mums. Tagad mūsu uzdevums ir sēt, cik iespējams vairāk! Plauja būs laiku beigās! "Lielajā cīņā" ir teikts, ka grāmatas, ko izdalījuši misionāri, paveiks savu darbu!

ELENAS VAITAS
"LIELĀ CĪŅĀ" –
vēsts par cīņu starp
Kristu un sātanu,
par Dieva uzticīgajiem
ļaudīm un notikumiem,
kas skars un jau skar
ikvienu cilvēku.
Jauns izdevums ar
krāsainiem attēliem.
Šī ir grāmata, kas
jāizlasa ikvienam!

DRĪZUMĀ
IZDEVNIECĪBĀ
"PATMOS"!

ATSKATS UZ IMPACT 2021 LIMBAŽOS

No 2. līdz 8. augustam jaunieši devās uz IMPACT misijas braucienu Limbažos. Bija laiks atkal satikties ar draugiem no visas Latvijas, padalīties ar piedzīvojumiem un svētībām aizvadītajā gadā un, lūdzot Dieva vadību, doties evaņģelizēt.

IMPACT sākumā jauniešiem notika dažādi semināri: “Pēdējo dienu notikumi”, “Dieva draudze”, “Evolūcija”, “Grāmatu evaņģelizācija”, kā arī meistarklase par veselīgu dzīvesveidu.

No ceturtdienas mēs sākam realizēt šī misijas brauciena galveno mērķi – evaņģelizāciju.

Šogad uzsvars tika likts uz praktisko palīdzību, tāpēc mums bija iespēja vadīt nodarbības kādas daudzbērnu ģimenes bērniņiem un palīdzēt šai pašai ģimenei dažādos praktiskos darbos gan pagalmā, gan dārzā, gan iekštelpās, veicot grīdas remontu vienā no istabām, kā arī sagādājot jaunus logus. Daži dalībnieki devās pie vienas no draudzes locekļēm palīdzēt viņai tapešu līmēšanā. Praktiski palīdzējām

arī pilsētas Zaļā ceļa labiekārtošanā – pa šo ceļu ik dienas pārvietoja daudz kājāmgājēju un riteņbraucēju. Darbojās arī divas “ceļa komandas”, kas piedāvāja grāmatas un bukletus tuvumā esošā ciemata iedzīvotājiem, kā arī lūgšanu komanda, kas ar lūgšanām pavadīja visus dalībniekus.

Īpaša uzmanība no iedzīvotāju puses tika pievērsta Zaļā ceļa labiekārtošanai, jo šis ceļš ir viena no limbažnieku iecienītākajām pastaigu vietām. Vēlāk tapa arī raksts Limbažu novada avīzes “Auseklis” pirmajā lapā par dalībnieku padarīto darbu un mūsu misijas brauciena galveno mērķi.

Rīta un vakara sanāksmēs mums bija iespēja slavēt Dievu dziesmās ar mūziķu komandu, kuras sastāvā šogad bija klavieres, flauta, arfa un vairāki dziedātāji. Sanāksmju uzrunas vadīja sludinātājs no Zviedrijas Joakims Hjortlands. Viņš atgādināja jauniešiem par laiku, kurā mēs dzīvojām, un par to, ka Dievs katru jauniņu ir paredzējis kādam zīmīgam darbam.

Sabatā bija īpašs brīvdabas dievkalpojums, jo Limbažu draudzē norisinājās divi svarīgi notikumi. Šogad Limbažu draudze svinēja 100 gadu jubileju, un šajā Sabatā caur kristībām draudzei pievienojās jauna māsa. Zīmīgi pieminēt, ka šis dievkalpojums notika pie ģimenes, kurai pa nedēļu kalpojām ar iepriekš minēto praktisko palīdzību. Gan ģimenes bērni, gan vecāki bija ļoti priecīgi un pateicīgi par IMPACT. Bērnu mamma Līga pateicībā visiem izteica: “Jūs esat Kristus vēstule mums šajā nedēļā!”

Svētdienā visi jaunieši piedalījās grāmatu evaņģelizācijā, dalot grāmatas pašā pilsētā. Visa misijas brauciena laikā tika izdalītas aptuveni 80 grāmatas un iegūti vairāk nekā 60 kontakti turpmākai sadarbībai.

IMPACT bija par svētību ne tikai Limbažu iedzīvotājiem, bet arī pašiem misijas brauciena dalībniekiem, jo tā laikā tika gūtas jaunas atziņas, atbildētas lūgšanas un vairāki jaunieši izteica vēlmi slēgt derību ar Kristu.

Kristības

IMPACT lektors Joakims Hjortlands

| EVANĢELIZĀCIJA

“Jau iepriekšējā gadā es pieredzēju, ka IMPACT bija bezgala foršs. Tā bija vislabākā nedēļa visā gadā. Braucot uz šo IMPACT, es jau zināju, ka būs tāpat. Šis IMPACT bija TIIIIIIKKKK FANTASTISKS!!! Tā tiešām bija labākā nedēļa līdz šim šajā gadā. Es pat īsti nezinu, ko stāstīt un ar ko sākt.

Kā jau parasti, IMPACT iesākās ar izglītojošām lekcijām par grāmatu evaņģelizāciju, evolūciju, pēdējo dienu notikumiem, veselīgu dzīvesveidu utt. Pēc tam notika dažādu veidu evaņģelizācija. Citi brauca palīgā pie daudzbērnu ģimenes, citi devās pie draudzes locekles līmēt tapetes, vēl citi – Zaļā ceļa komandā (uz kuru devos arī es). Būt Zaļā ceļa komandā bija superīgi. Mēs attīrījām un sakopām kādu taisnu ceļu, kas kādreiz bija dzelzceļš, bet tagad ir taka. Mēs savācām

atkritumus, izzāģējām liekos kokus un izplāvām pāraugušo zāli un krūmus. Rezultātā viss izskatījās fantastiski, un mēs arī ar šī praktiskā darba veikšanu tikām Limbažu avīzē.

Arī grāmatu evaņģelizācija bija forša, lai gan šoreiz man neveicās tik labi kā pagājušajā IMPACT, bet tāpat kopējais cilvēku skaits, kas saņēma grāmatas, bija tāds pats kā iepriekšējā IMPACT.

Arī rīta PLADi (Personīgais laiks ar Dievu) bija superīgi, vienu rītu pat aizgāju ar Aivu līdz ezeram, tur kādu stundu lasījām Bibliu un Elenas Vaitas grāmatas. Tā bija liela Dieva svētība, ka šis IMPACT varēja notikt tik skaistā pilsētā! Esmu ļoti pateicīgs Dievam par iespēju piedalīties šajā pasākumā!”

“Šis IMPACT bija īpašs. Viena no svētībām man bija spēlēt slavēšanas komandā un iemācīties galvenokārt veltīt spēlēt nevis cilvēkiem, kas klausās un dzied līdzi, bet gan Dievam. Vēl priecājos par to, ka varēja dzirdēt brīnišķīgas svētrunas no runātāja Joakima. Kādas sanāksmes laikā viņš arī izdalīja mazas lapiņas. Uz lapiņām bija jāatzīmē, ko nākotnē vēlētos paveikt. Viens no lodziņiem bija “kristīties”. Es jau sen biju sapratusi, ka kādreiz noteikti kristīšos, taču nekad vēl nebiju jutusi, ka esmu tam gatava. Tad nu caur šo IMPACT Dievs teica: “Ir laiks!” Arī sarunas ar Dieva dotajiem draugiem nonāca pie kristību tēmas. Tā, Svētā Gara aicināta, nolēmu sākt gatavoties kristībā.”

/Justs/

/Ieva/

Sagatavoja Aiva Rudzīte

Ēriks Galenieks,
Endrūsa universitāte

BĪBELE UN EBREJU PASAULES UZSKATS

Kāds ir senebreju pasaules uzskats? Kā viņi uztver un interpretē sev apkārt esošo pasauli un dažādos šīs pasaules notikumus un norises? Kāda ir ebreju pamatdomas būtība attiecībā uz sevi, pagātni, tagadni un nākotni un cik dinamiska tā ir?

Nerunājot par subkultūrām, pagātnē un tagadnē pasaulē ir bijuši un joprojām ir tikai divi galvenie kultūru tipi jeb veidi: ebreju jeb tā saucamā Austrumu kultūra un grieķu jeb tā dēvētā Rietumu kultūra. Abas šīs kultūras uztver un interpretē apkārtni, personīgo un sabiedrisko dzīvi, tās dažādo aspektu būtību, it sevišķi mācību par Dieva esamību un cilvēku atkarību no Viņa, tām raksturīgi atšķirīgā veidā. Abas šīs kultūras ir radikāli pretējas un, ja tā var sacīt, atšķiras kā Ziemeļpols no Dienvidpola. Bet viena lieta ir skaidra, proti, ebreju pasaules uzskats vērs mūsu uzmanību uz pašiem Vecās un Jaunās Derības teoloģijas pamatiem.

ABSTRAKTAIS UN KONKRĒTAIS PASAULES UZSKATS

Mēs visi labi zinām, ka grieķu kultūra analizē šo pasauli un tās saturu ar prāta loģikas palīdzību. Tas ir tā saucamais **abstraktais pasaules uzskats**. Turpretim ebreji uztver šo pasauli caur maņu orgāniem, to dēvē par **konkrēto pasaules uzskatu**. Ko tas nozīmē? Parasti konkrēto pasaules uzskatu saprot kā procesu, kurā dažādi jēdzieni un idejas tiek uztvertas, izteiktas vai formulētas ar redzes, taustes, ožas, garšas un dzirdes palīdzību. Citiem vārdiem, kad ebrejs runā vai klausās, raksta vai lasa Toru, automātiski sāk darboties visi pieci maņu orgāni.

Kā piemēru var minēt Psalmu 1:3 – “Tāds ir līdzīgs kokam, kas stādīts pie ūdens upēm, kas savus augļus nes pareizā laikā un kam lapas nesavīst. Viss, ko viņš dara, tam labi izdodas.” Šajā tekstā mums ir konkrēti vārdi, kas izsaka abstraktas domas. Tā, piemēram, *koks* ir konkrēts objekts, kas šeit simbolizē *patiesu un godīgu cilvēku*; *ūdens upes* ir konkrēta dabas realitāte, bet šeit tās apzīmē *žēlastību*; *augļi* ir kaut kas tāds, ko var redzēt, paņemt rokās, baudīt. Un atkal – kā kaut kas specifiski konkrēts *augļi* simbolizē *labu raksturu*; bet *nevīstošas lapas* atspoguļo *labklājības* svētības. Un tā – *koks, ūdens, augļi, lapas, kas nenovīst* – tās visas ir konkrētas lietas, kuras ir acīm redzamas, tām var fiziski pieskarties, izjust to smaržu, garšu utt.

Viena no raksturīgākajām abstraktās domāšanas, tās jēdzienu un ideju izteiksmes īpašībām ir tā, ka to nevar saskatīt ar acīm, nevar tai pieskarties, nevar to saost, izbaudīt vai sadzirdēt. Ebreju valodā nekad netiek izmantotas abstraktas koncepcijas, kā tas notiek, sacīsim, grieķu vai latviešu valodā.

Vai tas patiešām tā ir? Bībelē taču ir neskaitāmi daudz tekstu, kas satur abstraktās domāšanas paraugus! Piemēram, laba abstraktās domas ilustrācija atrodama Dāvida 103. psalma 8. pantā: “Līdzcietīgs un žēlīgs ir Kungs, gauss dūsmās, bet dāsns žēlastībā.” (LJT) Kā tā? Es taču tikko sacīju, ka ebreju valodā tiek izmantotas tikai konkrētas, nevis abstraktas koncepcijas, bet šeit mums ir tādi abstrakti jēdzieni kā *līdzcietīgs, žēlīgs, gauss dūsmās* un *dāsns žēlastībā*. Pilnīgi pareizi! Taču šeit ir viens “bet”, proti, patiesībā tie ir abstrakti latviešu valodas

jēdzieni, respektīvi – latviešu valodā pārtulkoti oriģinālās ebreju valodas konkrētie vārdi. Ja tulkotāji tulkotu ebreju valodas tekstus burtiski, tad tulkojumam nebūtu nekādas jēgas. Tā, piemēram, 8. pantā ir frāze *erek 'appayim*, kas burtiski nozīmē ‘garš deguns’ un ko tulkotāji ir pārtulkojuši kā ‘gauss dūsmās’. Vārds “līdzcietīgs” (*rahūm*) ir atvasināts no vārda *rehem*, kas tulkojumā nozīmē ‘vēders’ utt. Ja tulks tulkotu iepriekš minēto vārdkopu “garš deguns” un visus tai līdzās esošos vārdus burtiski, tad Rietumu pasaules lasītājs saskatītu šeit pilnīgu haosu. Citiem vārdiem sakot, ebreju domāšanas veids, kā tas ir izteikts Vecajā Derībā, nav saprotams Rietumu pasaulei, kas tradicionāli pārstāv grieķu domāšanas stilu. Kā piemēru var minēt Salamana Dziesmu dziesmu jeb Augsto dziesmu, kuru lasot, cilvēki parasti vai nu samulsuši smaida vai arī izsaka aplamas, pat kritiskas piezīmes. Patiešām, kā lai saprot frāzi: “Tavs kakls kā Dāvida tornis” (4:4, LJT) vai “Tavs klēpis kā granātu dārzs” (4:13, LJT), vai “Tavi mati kā kazu bars” (4:1, LJT) utt. Lieta tāda, ka mums pastāvīgi jāatceras: viss, kas minēts šajā grāmatā – “ābeles”, “vīna dārzi”, “gazeles”, dažādi īpašības vārdi un salīdzinājumi –, ir konkrētas lietas, kuras atspoguļo abstraktus jēdzienus. Tām ir jēga tikai tad, kad lasītājs, atstājot malā grieķu loģisko domāšanu, patur prātā konkrētā pasaules uzskata īpatnības, kad darbojas visi pieci maņu orgāni un iztēle. Ebreji nekonstruē patiesību filozofiskās sistēmās, kā to dara, sacīsim, grieķi. Būtībā te ir darišana ar atbildes reakciju uz konkrētu notikumu. Doma un viss pārējais seko attiecīgai darbībai, un nekad otrādi.

(Turpinājums novembra numurā.)

DIEVA apsolījumi

Elena Vaita grāmatas "Liecības draudzei" 4. sējumā raksta: "Dzīvai ticībai nešaubīgi, nepiekāpīgi jāsatver apsolījumi, un tad daudzi varēs nākt no tuvas saskares ar Dievu ar starojošu vaigu, sakot līdz ar Jēkabu: "Es esmu Dievu redzējis vaigā Vaigā, un mana dvēsele ir izglābta.""

Vai Tu, mīlo lasītāj, esi piedzīvojis Dieva spēku savā dzīvē, ticot tam, ko Viņš ir teicis? Lai jauniešu piedzīvojumi, kurus viņi guvuši, uzticoties Dieva apsolījumiem, iedrošina Tevi!

Samanta Viša

Tas notika pirms 2 gadiem. Man kopā ar kursa meitenēm bija jāiziet prakse bērnodrāzā. Norunājām, ka 9.00 visām meitenēm jābūt klāt. Lai tur nokļūtu, no 13. janvāra ielas bija jābrauc ar tramvaju, kurš kursēja diezgan reti. Pati dzīvoju centrā – 25 minūšu gājiena attālumā no šīs pieturas. Izlēmu, ka līdz vajadzīgajai pieturai aizbraukšu ar citu sabiedrisko transportu, jo rīts bija diezgan auksts. Iekāpu autobusā tieši pie vadītāja, kur stāvēja pulkstenis, kas skaitīja pat sekundes... Sākām braukt, un es sapratu, ka tas nemaz nebūs tik ātri, kā man bija šķitis. Esmu no tiem cilvēkiem, kam ļoti nepatīk kavēt. Situāciju vēl briesmīgāku padarīja tas, ka šis pulkstenis skaitīja sekundes – redzēju, cik ātri paiet laiks, un sapratu, ka nokavēšu tramvaju. Galvā jau sāku iztēloties visādus scenārijus, bet tad pielūdzu Dievu, lai es paspētu, un mani pārņēma miers, jo atcerējos šo apsolījumu: "Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies

.....
Ne vienmēr viss notiks pēc mūsu izdomātā scenārija, Dievam ir labāks plāns!.
.....

uz sava prāta gudrību." Izkāpu no autobusa un gatavojos jau skriet, kad tramvaja logā ieraudzīju savas kursa biedrenes un aptvēru, ka tramvajs sāk lēnām kustēties. Tajā brīdī mani pārņēma dusmas, nesapratu, kāpēc tā – es biju tik tuvu, bet nokavēju! Atkal lūdzu Dievu, nu jau nezinā, ko darīt, vai tiešām man jādodas mājās? Piezvanīju savai kursa biedrenei, lai pateiktu, ka došos uz mājām, bet tas, ko viņa pateica, mani pārsteidza. Izrādījās, ka viņu uz prakses vietu ar mašīnu veda tētis un ka viņa atradās tikai pāris metru attālumā no manis! Ātri skrēju uz ielas pusi, un tā es bērnodrāzā nokļuvu laikā, turklāt

siltā mašīnā, nevis ar skaļo tramvaju.

Šis notikums man lieliski parāda minēto apsolījumu, ka viss ir iespējams, tikai paļaujoties uz Dievu, un ka ne vienmēr viss notiks pēc mūsu izdomātā scenārija, Dievam ir labāks plāns!

Elizabete Korule

Man sevišķi tuvs Dieva apsolījums, kas manā dzīvē ir piedzīvots atkal un atkal, ir šis – Dievs var paveikt neiespējamo. Bībele saka: "Bet Viņš atbildēja: "Kas cilvēkiem nav iespējams, tas iespējams Dievam."" (Lūkas 18:27) Dievam tiešām ir iespējams viss.

Viens no maniem piedzīvojumiem ar Dievu sākās iepriekšējā gada augustā. Vēlējos doties mācīties uz zobu higiēnistiem. Iesniedzu dokumentus, izturēju iestājpārbaudījumus. Pēc neilga laika saņēmu apstiprinājumu, ka esmu uzņemta. Tajā brīdī biju priecīga, domāju, ka beidzot atkal varēšu iet mācīties un iegūt jaunas zināšanas, zināju, ka nebūs viegli, jo man to visu vēl vajadzētu apvienot ar darbu. Darbā, kad pateicu par uzņemšanu universitātē, man bija vairākas pārrunas gan ar vadītāju, gan ar kolēģiem par manu nākamās profesijas izvēli. Viņi centās atgriezt manis sen malā nolikto sapni – studēt

zobārstniecību un kļūt par zobārsti. To visu biju nolikusi malā, jo ir ļoti grūti tikt zobārstniecības fakultātē, tur ir ļoti liels konkurss, zināju, ka man ir neiespējami tur tikt.

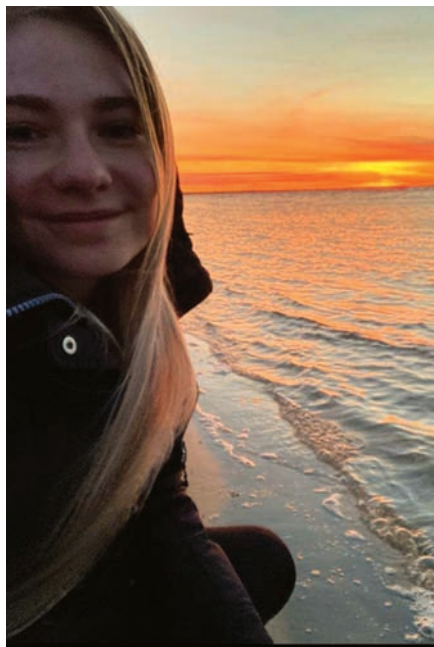
Tad nu pēc vairākām lūgšanām, ilgām pārdomām, daudz asarām un neziņas, kā būs tālāk, ko un kā darīt, uzdevu sev jautājumus: vai nenožēlošu, ka neesmu pamēģinājusi? Vai manī būs miers, ja neatsaukšos uz šo aicinājumu? Kā būtu, ja es pamēģinātu? Pie sevis domāju, ka tas būtu vēl viens lielisks piedzīvojums kopā ar Dievu, galvenais pāri visam – lai notiek Viņa prāts!

Tad nu izlēmu nākamo gadu turpināt strādāt un paralēli iet uz bioloģijas un ķīmijas kursiem, lai pārkārtotu nepieciešamos eksāmenus un varētu mēģināt iestāties RSU Zobārstniecības fakultātē, lai gan tobrīd man vēl aizvien tas likās pilnīgi neiespējami. Katru dienu visu noliku Dieva rokās. Ikdienu nebija viegla, pēc darba un mācībām bija nogurums. Tā bija arī cīņa ar sevi.

.....

*Dari no savas puses
to labāko, ko spēj,
un visu noliec Dieva
rokās, lai Viņš vada.
Iznākums būs vislabākais,
kāds vien var būt!*

.....

Pamazām pienāca vasaras sākums, pārkārtoju eksāmenus. Kad saņēmu eksāmena rezultātus, vēl arī tad man likās neiespējami iestāties Zobārstniecības fakultātē, jo eksāmena rezultātos nebija ne 100% un pat ne 90% vērtējums, kas būtu nepieciešami, lai mierīgi varētu iestāties. Bet, tā kā pati biju sev solījusi, ka es mēģināšu, tad nu arī iesniedzu visus nepieciešamos dokumentus, kas man bija. Un gaidīju. Tās gaidīšanu dienas nebija vieglas! Es nezināju, kas būs. To neziņas sajūtu ir grūti aprakstīt. Tā bija savijusies kopā ar drosmi, palāvību, ticību, bailēm, šaubām, vienkārši neziņu, kā būs. Katru dienu man vajadzēja atjaunot palāvību uz Dievu, un Viņš man deva mieru. Teicu Viņam: “Ja tas ir Tavs prāts, tad es tur būšu! Lai arī man tas šobrīd liekas neiespējami, zinu, ka Tev viss ir iespējams, bet lai notiek, kā Tu gribi.”

Pienāca tā diena, kad saņēmu ziņu: esmu uzņemta Zobārstniecības fakultātē! Izlasot šo ziņu, sastingu. Biju pārsteigta. Lasīju vairākas reizes. Šis piedzīvojums man personīgi atkal apstiprināja, ka Dievam viss ir iespējams!

Šodien ar drošu sirdi varu teikt: “Dari no savas puses to labāko, ko spēj, un visu noliec Dieva rokās, lai Viņš visu vada. Iznākums būs vislabākais, kāds vien var būt!”

Lai visiem svētīgs dzīves ceļojums!

Jānis Gēlīns

1. Kēniņu 17:14 “Jo tā ir sacījis Tas Kungs, Israēla Dievs: milti tīnē neizsīks un eļļa apaļā krūzē nepietrūks.” Šis apsolījums manā dzīvē piepildījās studiju gados. Kā jau daudzi jaunieši, sasniedzot pilngadības vecumu, steidzas nokārtot autovadītāja apliecību, arī es biju viens no tiem. Vasaras brīvlaikā strādājot, biju jau sakrājis naudiņu autovadītāja kursiem, bet, kad kursi un pēc tam arī praktiskās nodarbības sākās, mani krājumi ātri vien izsika. Sāku satraukties, ka man nepietiks līdzekļu, lai kursus pabeigtu. Parasti, ja kādas lietas nav sakārtotas, es par to satraucos un vakaros nevaru normāli iemigt. Tā nu kādu vakaru, ejot gulēt, nevarēju iemigt, grozījies no

.....

*”Jo tā ir sacījis Tas
Kungs, Israēla Dievs:
milti tīnē neizsīks un eļļa
apaļā krūzē nepietrūks.”
- Zināju, ka Dievs man
palīdzēs.*

.....

viena sāna uz otru un domāju, ko lai iesāku... Pastrādāt!? Kur!? Un mācību gaitā nav jau arī laika, izņemot svētdienu, bet kurš gan mani ņemtu pastrādāt uz vienu dienu?

Pie sevis domāju: “Kungs, šķiet, ka esmu tālu jau ticis, tūlīt jānokārto gala ieskaite, bet vai tiešām nevarēšu pabeigt?” Tad atcerējos šo Bībeles pantu – 1. Kēniņu 17:14. Tas man deva mieru un palāvību uz Dievu, ka man nepietrūks un ka varēšu pabeigt iesākto. Tajā naktī aizmiglu ar palāvību un pārliecību, ka Dievs man palīdzēs, tikai nezināju, kā Viņš to darīs.

Nākamajā dienā matemātikas stundā jutu, ka man kāds zvana. Paskatījos telefonā, tas bija kāds draudzes brālis. Viņš man zvanīja, lai piedāvātu pastrādāt. Tad arī sapratu, ka Dievs man dod iespēju nopelnīt līdzekļus. Kungs sakārtoja, ka varēju pabeigt kursus. Esmu pateicīgs Dievam arī šodien, ka ar savu auto varu kalpot vietējā draudzē.

Kristīne Kunkule

Psalmi 139:1–6: “Kungs, Tu izproti mani visos sīkumos un mani pazīsti. Tu zini, vai es sēdu vai ceļos, Tev ir skaidras manas domas jau no tālienes. Vai es eju, vai es guļu, Tu esi ap mani, un Tev ir zināmi visi mani ceļi, jo nav vārda uz manas mēles, kas Tev, Kungs, nebūtu zināms. Tu esi ap mani no visām pusēm, Tu turi Savu roku pār mani. Šī atziņa man ir pārāk brīnīšķa un pārāk augsta, es nevaru to saprast.”

Šos Bībeles vārdus pirmo reizi izlasīju apmēram pirms četriem gadiem, kad draudzē dziedājām dziesmu ar šī psalma vārdiem. Toreiz pat nezināju, ka šie vārdi ir no Bībeles. Bet kopš tās reizes šis psalms un īpaši šie panti man kļuva ļoti mīļi. Tos pārdomāju un par tiem atceros bieži, varbūt pat katru dienu. Brīžos, kad jūtos apjukusi, nesaprotu, kā rīkoties un kāds vispār ir Dieva plāns manai dzīvei, atceroties šos vārdus, sirdī ienāk pilnīgs miers. Dievs ir ap mani no visām pusēm, Viņš mani pazīst visos sīkumos, Viņš zina katru

Ir labi apzināties, ka
nekad neesmu viena.
Dievs vienmēr ir mums
tepat blakus, ļoti tuvu.

manu domu, man atliek tikai uz Viņu palauties. Ir tik labi apzināties, ka kāds mani pazīst labāk nekā es pati un zina pilnīgi visu par mani. Ir labi apzināties, ka nekad neesmu viena. Kā tālākajos pantos sacīts: lai arī kurp mēs ietu – kāptu debesīs vai nokāptu ellē, Dievs arvien vada un ir klātesošs.

Lai arī ir brīži, kad šķiet, ka Dievs ir ļoti tālu, tomēr tā nav. Viņš vienmēr ir mums tepat blakus, ļoti tuvu. Varu piekrist Dāvidam, ka šo atziņu līdz galam nevaru saprast, bet tā ir brīnīšķīga.

Daumants Kociņš

Atklāsmes grāmatā 3:18–20 ir rakstīti šādi vārdi: “Pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs. Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies! Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klauzīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.”

Šādi lūdzot, Debesu Tēvs pieļāva apstākļus, kuros ieraudzīju sevi citā gaismā. Iepriekš domāju, ka esmu spēcīgs un ka manam raksturam nav ne vainas, bet, ejot tuvāk Dievam, ieraudzīju aizvien vairāk nepilnību.

Kādā piektdienas rītā tiku kārdināts, tas manu dvēseli padarīja diezgan smagu. Atkal pieļāvu vienas un tās pašas kļūdas. Jutu izmisumu un sapratu, ka vairs nav spēka cīnīties, vēlējos padoties, bet tajā brīdī man atausa prātā, ka Debesu Tēvs ir kopā ar mani, jo Viņš Bībelē apsolīja: “Es esmu pie jums ik dienas līdz

“Es esmu pie jums
ik dienas līdz
pasaules galam.”

pasaules galam.” Tajā brīdī pacēlu acis uz debesīm un tur ieraudzīju varavīksni. Lietus nebija lijis. Man prātā ienāca, ka tā ir apsolījuma varavīksne, kas ieskauj Dieva troni. Šī parādība man deva spēku iet uz priekšu un cīnīties ar visgrūtāko ienaidnieku – savu “es”.

Dārgo lasītāj! Vai Tev dzīvē kaut kas ir licies neiespējams? Vai ir šķitis, ka Tu nespēsi uzvarēt? Paskaties uz debesīm! Mūsu ticības aizsācējs ir Jēzus Kristus, kas atdeva Savu dzīvību pie Golgātas krusta par tevi un mani, Savā žēlastībā dodot spēku uzvarēt mūsu rakstura vājības!

CEĻVEDIS

“DANIĒLA GAVĒŅA” DIĒTĀ

Dženela Ringere (Janelle Ringer),
Lomalindas Universitāte

*Kādas priekšrocības ir diētai,
kurā akcents likts uz vienkāršību
un augu izcelsmes uzturu?*

“Daniēla gavēņa” diēta ir uztura plāns, kurā uzsvērtā vienkāršība un augu uzturs. Šī diēta izveidota, iedvesmojoties no Bībeles. Daniēla grāmata akcentē Daniēla izvēli saistībā ar uzturu un apraksta šīs diētas pozitīvos fiziskos, intelektuālos un garīgos ieguvumus.

Šie paši ieguvumi ir pieejami arī mums šodien. “Daniēla gavēņa” diēta sastāv no pārtikas produktiem, kas ir augu izcelsmes, minimāli apstrādāti un sagatavoti veselīgā, vienkāršā veidā. Diēta izslēdz dzīvnieku valsts produktus, kofeīnu un alkoholu; tajā ietilpst augļi, dārzeņi, pilngraudu produkti, pākšaugi, rieksti un sēklas. Šo uztura plānu ir istenojušas dažādas kristīgās konfesijas un veselības grupas, un daži pasauleslaveni cilvēki šo diētu ir pieņēmuši par savu ikdienas izvēli.

Margarete Karneiro (Margarete Carneiro), Lomalindas Universitātes dietoloģe, kas strādā Diabēta centrā, palīdz saviem pacientiem uzlabot veselību, pārdomāti izvēloties uztura plānu, kurā uzsvars tiek likts uz pilngraudu produktiem un pilnvērtīgu augu valsts diētu – piemēram, “Daniēla gavēņa” diētu.

“Kad Daniēla diēta tiek praktizēta tikai kā gavēņa diēta, parasti ir runa par 21 dienu,” sacīja M. Karneiro. “Šī diēta ir balstīta uz Bībeles rakstu vietu Daniēla 10:2, 3 (“Tanī laikā man,

Daniēlam, bija sēras trīs nedēļas: es atturējos no smalkiem ēdieniem, gaļu un vīnu es neņēmu ne mutē. Es nesvaidījos arī ar eļļu, tiekams pagāja trīs nedēļas.”), kurā Daniēls apraksta trīs nedēļu gavēni, atturoties no noteiktiem pārtikas produktiem garīga iemesla dēļ.”

Lai gan pat trīs nedēļas var šķist ilgs laiks, lai atteiktos no dažiem saviem iecienītajiem “smalkajiem” ēdieniem, Septītās dienas adventisti popularizē šo diētu kā pastāvīgu dzīvesveida izvēli.

“Izvēle pieņemt un īstenot šo diētu kā pastāvīgu dzīvesveida izvēli ir balstīta uz visaptverošiem ieguvumiem, kas minēti Daniēla 1:8–14, kur Daniels un viņa trīs ebreju draugi lūdz tos apgādāt tikai ar augu izcelsmes pārtikas produktiem un tīru ūdeni,” paskaidroja M. Karneiro. “Pēc desmit dienām tika konstatēts, ka viņiem ir veselīgāks izskats un labākas intelektuālās spējas nekā tiem, kuri ēda gaļu, vīnu un citus smalkus ēdienus,” viņa sacīja.

“Daniēla gavēņa” diēta ir zinātniski novērtēta gan ar īslaicīgu ieguvumu, kas iegūts, to praktizējot 21 vai 40 dienas, gan arī ar ilgstošāku ieguvumu, piemēram, to praktizējot gadu vai ilgāk. Gan īstermiņa, gan ilgtermiņa rezultāti liecina, ka šis uztura plāns ievērojami samazina ķermeņa svaru, asinsspiedienu, holesterīna līmeni, C reaktīvo olbaltumu – iekaisuma marķieri organismā – un uzlabo insulīna darbību.

“Nav ziņu par negatīvu ietekmi, lai gan, ja šis plāns tiks lietots ilgtermiņā,

eksperti iesaka diētu papildināt ar B12 vitamīnu,” sacīja M. Karneiro. “Šo diētu ir viegli ievērot, jo nav jāskaita porcijas vai kalorijas, un tā ļauj izvēlēties dažādus ēdienus,” viņa teica.

Vispirms konsultējieties ar ārstu.

Cilvēkiem, kuri jau ievēro kādas citas diētas plānu, būtu ieteikums vēlreiz apmeklēt dietologu, lai saprastu, kā konkrētajā diētā varētu tikt iekļauta “Daniēla gavēņa” diēta.

“Daniēla gavēņa” diēta mudina lietot tādus pārtikas produktus, kas būtu pēc iespējas dabiskāki, bez konservantiem un mākslīgām krāsvielām.

“Pamatojoties uz zinātniskiem pierādījumiem, varam teikt, ka šī diēta palīdz novērst un mainīt hroniskas slimības gaitu, sekmē veselību un dzīves kvalitāti,” sacīja Karneiro. “Pētījumi arī rāda, ka iedzīvotāju grupām, kuras ievēro šo uztura plānu, ir zemāka aptaukošanās izplatība,” viņa teica.

Uztura un diētas akadēmija atbalsta labi saplānotas augu izcelsmes diētas visām vecuma grupām un uzsver ne tikai to ieguvumus veselībai, bet arī to ietekmi uz vidi.

Raksts angļu valodā publicēts
<https://news.llu.edu>
2019. gada 2. aprīlī.

Tulkoja Baiba un Agris Bērziņi

Taisnīgums un godīgums

Krā: Krū, nāc žigli šurp! Vai atceries, šodien tava kārtā slaucīt putekļus un apliet puķītes!

Krū: Nē, tas nevar notikt! Pavisam nesen es jau ko tamlīdzīgu darīju! Slauki vien pati tos putekļus, māšīn.

Krā: Nu nē! Tas nav taisnīgi! Mums ir izstrādāts mājas kārtības grafiks. Tas ir visiem godīgi jāievēro! Arī tev, Krū!

Krū: Šodien es esmu atbrīvots no visiem mājas darbiem!

Krā: Interesanti, kurš tevi no tiem ir atbrīvojis?

Krū: Es pats! Redzi šo gardo kūku? To esmu nopelnījis, jo esmu uzvarētājs! Un uzvarētāji, saproti pati, neslauka putekļus, bet svin uzvaras!

Krā: Paga, paga, ko tādu tu esi uzvarējis?

Krū: Mums taču skolā bija lielās supersacensības. Aizmirsi vai? Es uzvarēju visās sporta stafetēs! Biju pats labākais, kas pats par sevi jau nav arī nekāds brīnums.

Krā: Protams, atceros par sacensībām! Bet jūs abi ar Fredi bijāt vienā komandā. Tu bez viņa nemaz nevarēji uzvarēt. Patiesībā šī kūka, Krū, pienākas jums abiem!

Krū: Nē, nē, nē! Frediņš sacensību beigās sastiepa kāju, tupēja uz soliņa un vaidēja, kamēr es skrēju kā traks par diviem! Viņam nekāda kūka nepienākas.

Krā: Bet tas taču nav taisnīgi! Krū, tu esi galīgi netaisnīgs!

Krū: Neesmu gan netaisnīgs! Man tikai šajā dzīvē ir šādas tādas uzvarētāja tiesības, tas arī viss.

Krā: Tas nav taisnīgi, ja tu bez jebkāda iemesla atsakies darīt mājas darbiņus, kaut gan šodien to darīt ir tava kārtā! Tas nav taisnīgi, ja tu gribi viens pats notiesāt kūku, kuru esat

nopelnījuši jūs abi ar Fredi!

Krū: Bet viņš nemaz nepiedalījās pēdējā stafetē! Man vienam vajadzēja sportot par diviem! Domā, man bija viegli?

Krā: Pēdējā stafetē?! Bet pārējās visās viņš taču piedalījās! Tikpat labi kāju satraumēt varēji arī tu. Neticu, ka Fredim ienāktu prātā būt tik negodīgam un vienam pašam štopēt iekšā kūku, nedaloties ar tevi!

Krū: Nu, nezinu – taisnīgi, netaisnīgi... Man parasti vieglāk ir nedalīties, īpaši, ja runa ir par kūkām!

Krā: Ja tu šo kūku notiesāsi viens pats, tu būsi trakoti pārēdies un pie tam vēl ļoti nelaimīgs! Vari man ticēt. Protams, tajā gadījumā, ja tevī pamodīsies sirdsapziņa.

Krū: Tu tik daudz runā par taisnīgumu, ka man jau sāk mazināties apetīte!

Tētis: Bērni, klausos jūsu sarunā un atceros kādu seno laiku notikumu.

Krā: Tēti, tu esi mājās? Tu tik klusiņām sēdi un lasi grāmatu, ka nemaz nepamanījām tevi!

Krū: Kas tas par notikumu, tēt?

Tētis: Vai atceraties drosmīgo Dieva draugu Dāvidu?

Krā: To, kurš kļuva par ķēniņu?

Tētis: Jā, jā, to pašu. Varbūt Dāvida rīcība šajā notikumā, Krū, iedvesmos tevi pieņemt taisnīgāku lēmumu.

Lūk, kāds bija šis notikums. Reiz, kad Dāvids ar saviem karavīriem atgriezās Ciklagā – pilsētā, kurā viņš dzīvoja, viņš to atrada nodedzinātu un izlaupītu. To bija izdarījuši amalekieši, Israēla tautas ienaidnieki. Pilsēta bija nopostīta, un visi tās iedzīvotāji – sievas un bērni – bija aizvesti gūstā. No drupām pacēlās dūmu stabi, un pilsētā nebija

neviens dzīvas dvēseles. Tik lielas bēdas piedzīvoja Dāvids un tie, kas to redzēja!

Krū: Varbūt Dievs varēja Dāvidam palīdzēt?

Tētis: Tā arī notika. Dāvids, paļaudamies uz Dievu, ieguva jaunu spēku. Viņš jautāja Dievam padomu: “Vai man būs vajāt šo laupītāju pulku? Un vai es tos panāksu?” Dievs tam atbildeja: “Jā, vajā viņus! Tu viņus katrā ziņā panāksi un sagūstītos atbrīvosi!” Tad Dāvids un seši simti vīru devās ceļā, lai atbrīvotu gūstekņus.

Krā: Dāvids nu gan bija drosmīgs! Tas tev, Krū, nav noskriet mazu stafetīti!

Krū: Neplāpā, labāk klausies tālāk, Krā!

Tētis: Ceļā Dāvids ar vīriem nonāca pie kāda strauta, bet daži no vīriem, pavisam divi simti, bija tik ļoti piekusuši, ka vairs nespēja pāriet pāri strautam un palika tur atpūsties, kamēr pārējie četri simti vīru turpināja ceļu, līdz beidzot panāca laupītāju pulku. Tad Dāvids un pārējie vīri ieraudzīja, ka laupītāji sarīkojuši kārtīgas svinības par godu savai uzvarai un ieguvumiem.

Krū: Tie mielojās ar gardām kūkām?

Tētis: Laupītāji ēda, dzēra, dejoja un priecājās par varen lielo salaupītās mantas daudzumu. Tie bija izlaupījuši daudzas pilsētas. Taču viņu prieki beidzās ātri. Dāvids ar saviem karavīriem atbrīvoja gūstekņus un atņēma laupītājiem visas salaupītās mantas. Tad viņi devās atpakaļ pie tiem vīriem, kuri savā nespēkā bija palikuši pie strauta.

Krā: Dāvids droši vien sadalīs mantu karavīru starpā, jo viņš ir ļoti godīgs, vai ne?

Tētīg: Dāvids tiešām domāja tā darīt, bet pārējie karavīri sacīja: “Mēs neko nedosim tiem, kas nenāca ar mums kopā cīņā! Tie neko nav pelnījuši, jo necīnījās!”

Krā: Kaut ko līdzīgu es šodien jau esmu dzirdējusi! Tas nu gan nav taisnīgi! Viņi taču palika pie strautes, jo tiem nebija vairs spēka iet tālāk! Pie tam – kādam taču vajadzēja sargāt mantas, kuras tiem bija līdzī! Un vispār – viņi taču bija viena komanda, tāpēc jābūt taisnīgiem savā starpā!

Tētīg: Tieši tā sacīja Dāvids: “Tā gan jums, mani brāļi, neklājas rīkoties ar to, ko Tas Kungs mums ir devis! Viņš mūs ir pasargājis un devis uzvaru! Tāpat kā katram, kas devās cīņā, pienākas sava tiesa, tāpat

arī sava daļa tam, kas palicis pie mantām, tiem kopā līdzīgi ir jādalās!” Un tā viņi arī izdarīja.

Krū: Labi gan, ka Dāvids bija taisnīgs vīrs un neļāva nevienam darīt pāri! Mani tādi vīri iedvesmo!

Krā: Vai tik ļoti iedvesmo, ka tu arī rīkosies taisnīgi un dalīsies uzvarētāju kūkā ar savu komandas biedru Frediņu? Viņš ļoti līdzīgi tiem piekusušajiem vīriem bija spiests pēdējā stafetē palikt malā, jo tam ļoti sāpēja kāja.

Krū: Jā, domāju, ka Dāvids noteikti tagad piezvanītu Fredim un aicinātu viņu uz kūku. To darišu arī es! Tad mēs visi kopā nosvinēsim mūsu uzvaru! Kamēr gaidīsim Frediņu, noslaucīšu tos putekļus un

apliešu puķes! Taisni tā, kā tu gribi, māšuk! Nemaz nezināju, ka godīgam būt ir tik patīkami...

Krā: Nu, re – mājās atkal miers! Miers vienmēr ir blakus taisnīgumam un godīgumam.

Krū: Paldies, tēti! Šie Bībeles stāsti man palīdz dzīvot krietnāk. Tie padara mani aizvien drusciņ labāku! Pats brīnos!

Tētīg: Dažkārt šādas rakstura uzvaras ir daudz “gardākas” un iepriecinošākas par vissaldākajiem gardumiem!

Bērni, jūs šo stāstu par Dāvidu un gūstekņu atbrīvošanu varat izlasīt Bibēlē – 1. Samuēla grāmatas 30. nodaļā!

Uzdevums

Seko bultiņas virzienā, meklē latviešu alfabēta burtus rūtiņās, kas atrodas blakus vai pa diagonāli. Uzraksti atrasto rakstuvietu.

		K	A	X	B	A	S	X	X		
		X	S	X	Ī	X	X	U	X		
X	X	D	X	S	N	X	X	N	D	U	X
X	X	Z	X	I	X	X	L	X	O	G	X
A	N	E	X	A	X	X	Ē	X	X	X	N
S	X	X	X	T	X	X	N	X	X	X	U
X	P	Ē	C	X	X	X	P	X	X	U	X
X	X	X	X	X	X	X	R	X	X	B	X
X	X	S	A	B	Ī	T	Ā	X	X	Ī	X
A	T	X	X	X	X	X	X	X	X	N	X
S	X	X	D	Z	Ī	V	X	X	X	S	X
A	X	D	X	X	X	Ī	B	U	X	I	X
T	R	O	X	X	X	X	X	X	T	A	X

DIEVA APSOLĪJUMI

*uzvarošai
dzīvei*

“PATMOS”
jaunums